İSLAM TERÖRÜ LANETLER

Allah barış yurduna çağırır ve kimi dilerse dosdoğru yola yöneltip-iletir. (Yunus Suresi, 25)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Kasım 2001,
İkinci Baskı: Ağustos 2005
Üçüncü Baskı: Ekim 2005,
Dördüncü Baskı: Ağustos 2008,
Beşinci Baskı: Ağustos 2008
Altıncı Baskı: Ocak 2009

GLOBAL YAYINCILIK
Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi,
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul /
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Şan Ofset
Cendere Yolu No: 23 Ayazağa - İstanbul
Tel: (212) 289 24 24

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile

olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

11Eylül 2001 günü Amerika Birleşik Devletleri'nin iki büyük kentine karşı düzenlenen ve on binlerce masum insanın ölümüne ve yaralanmasına neden olan terörist saldırıları, bir Müslüman olarak şiddetle lanetliyor ve Amerikan halkına başsağlığı diliyoruz. Bu saldırılar, terörün gerçek kökeni ile ilgili çok önemli bir konuyu dünya gündemine getirdi. Ve bu vesile ile İslam'ın barış ve hoşgörü dini olduğu, insanlara merhameti ve adaleti emrettiği bütün dünyaya yaygın olarak duyurulmuş oldu. Birçok dünya lideri, önemli basın yayın kuruluşları, televizyonlar, radyolar defalarca gerçek İslam'ın şiddete hiçbir şekilde izin vermediğini, daima insanlar ve toplumlar arasında barışı emrettiğini kendi topluluklarına anlattılar. İslam dinini yakından inceleyen ve Allah'ın Kuran'da emrettiği gerçek İslam dinini tanıyan Batılı çevreler İslam ve terör kelimelerinin birarada bulunmasının kesinlikle mümkün olmadığını, ilahi dinlerin hiçbir şekilde şiddete izin vermediğini tüm açıklığıyla ortaya koydular.

Bu kitabın konusunu da, lanetlendiğimiz bu vahşetin kaynağının kesinlikle ilahi bir din olmadığı, özellikle İslam'da teröre yer bulunmadığı gerçeği oluşturmaktadır. İslam dininin yegane kaynağı olan Kuran'da ve başta Peygamberimiz Hz. Muhammed olmak üzere tarih boyunca yaşamış tüm Müslüman yöneticilerin uygulamalarında bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle de bu kitapta Kuran ayetlerinin ışığında ve tarihten örneklerle İslam'ın terörü yasakladığını ve haram kıldığını tüm delilleriyle ortaya koyacağız.

Bilindiği gibi, asırlardır dünyanın farklı bölgelerinde çeşitli terör eylemleri gerçekleştirilmektedir. Her biri farklı gruplar tarafından ve farklı amaçlarla yapılan bu eylemler kimi zaman komünist bir örgüt, kimi zaman faşizan bir grup, kimi zaman da radikal ya da ayrılıkçı çevreler tarafından üstlenilmektedir. Amerika gibi ülkeler sık sık ırkçı ve marjinal terör grupları tarafından gerçekleştirilen saldırılara hedef olurken, Avrupa ülkelerinde, çeşitli terörist gruplar tarafından şiddet eylemleri düzenlenmektedir. Yunanistan'da 17 Kasım, Almanya'da RAF, İspanya'da ETA, yine Almanya'da neo-Naziler, İtalya'da Kızıl Tugaylar ve daha pek çok örgüt terör ve şiddet yöntemiyle seslerini duyurmaya çalışmakta, hiçbir suçu olmayan, savunmasız insanları vahşice katletmektedirler. Gelişen ve değişen dünya koşulları ile birlikte terörizm de değişiklik göstermekte, gelişen teknolojiye bağlı olarak elde ettiği yeni imkanlarla etkisini ve gücünü her geçen gün artırmaktadır. Özellikle de internet gibi kitle iletişim araçlarının etkisiyle terör faaliyetlerinin alanı ve etkisi daha da genişlemektedir.

ABD ve Avrupa'daki gibi Batı kökenli örgütlerin yanı sıra, Ortadoğu çıkışlı terör örgütleri de bulunmaktadır. Nitekim dünyanın dört bir yanındaki kimi terör girişimleri bu gruplar tarafından üstlenilmekte ve gerçekleştirilmektedir. Ancak burada çok önemli bir noktayı vurgulamak gerekmektedir. Bu gibi terörist eylemleri gerçekleştiren kişilerin Hristiyan, Müslüman veya Yahudi ismi taşımaları bazı çevreleri yanlış kanaatlere sürüklemekte ve ilahi dinlerle bağdaşmayan iddialar ortaya atmalarına neden olmaktadır. Teröristler, Müslüman isimleri taşısalar ve kimliklerinde "Müslüman" yazıyor olsa bile, işledikleri cinayetlere "İslam terörü" denemez. Aynı şekilde Hristiyan olsalar, "Hristiyan terörü" veya Yahudi olsalar "Yahudi terörü" de denemez. Çünkü kitabın ilerleyen bölümlerinde de inceleyeceğimiz gibi, **İlahi bir din adına masum insanların öldürülmesi mümkün değildir.** Unutmamak gerekir ki, New York'ta veya Washington'da öldürülen insanlar arasında, Hz. İsa'yı sevenler (Hristiyanlar), Hz. Musa'yı sevenler (Yahudiler) ve Müslümanlar da vardır. Bu masum insanları öldürmek, Allah'ın affetmesi dışında, cehennem azabı ile sonuçlanacak olan büyük bir günahtır. Dine inanan, Allah korkusu taşıyan bir insan hiçbir şekilde böyle bir şey yapamaz.

Böyle bir vahşetin failleri, hangi dine mensup olduklarını iddia ederlerse etsinler, bunu ancak dine saldırmak amacıyla yapıyor olabilirler. Amaçları, dini insanların gözünde kötülemek, insanları dinden soğutmak, dindarlara karşı nefret ve tepki oluşturmak olabilir. Dolayısıyla masum insanlara yönelik "din" adı altındaki her saldırı, aslında dine karşı da yapılmış bir saldırıdır.

Din, sevgiyi, merhameti, barışı emreder. Terör ise dinin zıttıdır; acımasızdır, kan dökmek, öldürmek, acı çektirmek ister. Dolayısıyla bir terör eylemine fail ararken, kaynağı dindarlıkta değil, dinsizlikte aramak gerekir. Olayın kökenini, faşist, komünist, ırkçı, materyalist düşüncedeki insanlarda aramak gerekir. Teröristlerin hangi ismi taşıdığı, kimliklerinde ne yazdığı önemli değildir. Bir kişi masum insanları göz kırpmadan öldürüyorsa, dindar değil dinsizdir. Allah'tan korkmayan, tek amacı kan dökmek ve acı çektirmek olan bir canidir. Bu nedenle, "İslami terör", "Yahudi terörü", "Hristiyan terörü" son derece hatalı kavramlardır. Çünkü İslam dininde ve diğer iki ilahi dinde hiçbir şekilde teröre yer yoktur. Aksine, **İslam'a göre "terör" olarak adlandırdığımız eylemler (yani masum insanlara karşı işlenen cinayetler), büyük bir suçtur ve Müslümanlar bu eylemleri engellemek, yeryüzüne barış, huzur ve adalet getirmekle sorumludurlar.**

BARIŞ VE GÜVENLİĞİN KAYNAĞI: İSLAM AHLAKI

Bir din adına ortaya çıktığını ileri süren insanların bir kısmı, o dini yanlış anlıyor ve yanlış uyguluyor olabilirler. O nedenle bu insanlara bakarak o din hakkında fikir edinmek yanlış olur. Bir dini tanımanın en doğru yolu, o dinin kutsal kaynağını incelemektir.

İslam'ın kutsal kaynağı Kuran'dır. Kuran ahlakı, sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, fedakarlık, hoşgörü ve barış kavramlarına dayanmaktadır. Bu ahlakı gerçek anlamda yaşayan bir Müslüman, son derece kibar, ince düşünceli, alçakgönüllü, adaletli, güvenilir ve uyumlu bir insan olur. Etrafına sevgi, saygı, huzur ve yaşama sevinci verir.

İslam Barış Dinidir

Terörün en genel anlamı, askeri olmayan hedeflere karşı siyasi amaçlı şiddet kullanımıdır. Bir diğer ifadeyle terörün hedefleri tamamen suçsuz olan sivil insanlardır. Tek suçları, teröristin gözünde "öteki taraf" olmaktır. Bu nedenle de terör, suçsuz insanlara karşı şiddet uygulanması anlamına gelir ve bunun hiçbir ahlaki mazereti yoktur. Bu, Hitler'in veya Stalin'in cinayetleri gibi, "insanlığa karşı işlenmiş suç"tur.

Kuran Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği bir kitaptır ve Allah Kuran'da insanlara güzel ahlakı emretmektedir. Bu ahlakın temelinde ise, sevgi, şefkat, hoşgörü, adalet ve merhamet gibi kavramlar yer alır. İslam kelimesi, Arapça'da "barış" kelimesiyle aynı anlama gelir. İslam, Allah'ın sonsuz merhamet ve şefkatinin yeryüzünde tecelli ettiği huzur ve barış dolu bir hayatı insanlara sunmak için indirilmiş bir dindir. Kuran ayetlerinde insanlar, yeryüzünde merhametin, şefkatin, hoşgörünün ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırılmaktadır. Bakara Suresi'nin 208. ayetinde şöyle buyurulmaktadır:

Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır.

Ayette görüldüğü gibi Allah, insanların "güvenliği"nin Kuran ahlakının yaşanmasıyla sağlanabileceğini bildirmektedir.

Kuran ahlakına göre bir Müslüman, Müslüman olsun veya olmasın tüm diğer insanlara karşı iyi ve adaletli davranmakla, zayıfları ve masumları korumakla ve **"yeryüzünde bozgunculuğu önlemekle"** sorumludur. Bozgunculuk, yeryüzünde insanların güvenlik, barış ve huzurunu ortadan

kaldıran her türlü anarşi ve terör halidir. Bir ayette buyurulduğu gibi, **"Allah, bozgunculuğu sevmez".** (Bakara Suresi, 205)

Bir insanın suçsuz yere öldürülmesi ise, en büyük bozgunculuk örneklerinden biridir. Allah, Kuran'da bu durumu şu şekilde açıklamaktadır:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur... (Maide Suresi, 32)

Görüldüğü gibi tek bir insanı bile, "bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın", öldüren bir kişi, tüm insanları öldürmüş kadar büyük bir suç işlemektedir. Bu durumda, teröristlerin işledikleri cinayet, katliam ve gündemdeki tabiriyle "intihar saldırıları"nın ne kadar büyük

bir suç olduğu açıktır. Allah terörizmin bu zalim yüzünün ahiretteki karşılığını şöyle bildirir:

Yol, ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azab vardır. (Şura Suresi, 42)

Tüm bunlar göstermektedir ki, masum insanlara karşı terör eylemi düzenlemek, İslam'a tamamen aykırı bir eylemdir ve hiçbir Müslüman böyle bir suç işleyemez. Aksine, Müslümanlar bu suçları işleyen insanları durdurmakla, "yeryüzündeki bozgunculuğu" ortadan kaldırmak ve tüm insanlara huzur ve güven getirmekle sorumludurlar. Müslümanlık terörle birlikte düşünülemez, aksine terörün engelleyicisi ve çözümüdür.

Allah Bozgunculuğu Lanetlemiştir

Allah, insanlara kötülük yapmaktan sakınmalarını emretmiş; zulmü, zorbalığı, öldürmeyi, kan dökmeyi yasaklamıştır. Allah'ın bu emrine uymayanlar, ayette geçen ifadeyle **"şeytanın adımlarını izleyenler"** olarak nitelendirilmiş ve açıkça Allah'ın haram kıldığı bir tutum içerisine girmişlerdir. Kuran'da bu konudaki birçok ayetten bazıları şöyledir:

Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir. (Rad Suresi, 25)

... Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk (fesad) yaparak karışıklık çıkarmayın. (Bakara Suresi, 60)

Düzene konulması (ıslah)ından sonra yeryüzünde bozgunculuk (fesad) çıkarmayın; O'na korkarak ve umut taşıyarak dua edin. Doğrusu Allah'ın rahmeti iyilik yapanlara pek yakındır. (A'raf Suresi, 56)

Bozgunculukla, masum insanları öldürmekle, isyanla ve zulümle yeryüzünde başarılı olabileceklerini zanneden insanlar çok büyük bir yanılgı içindedirler. Çünkü Allah terör ve şiddet anlamlarını da kapsayan her türlü bozgunculuk hareketini yasaklamış, bu tür bir eylem içinde olanları lanetlemiş ve bir ayetinde de **"Şüphesiz Allah, bozgunculuk çıkaranların işini düzeltmez."** (Yunus Suresi, 81) şeklinde buyurmuştur.

Ancak çağımızda dünyanın dört bir köşesinde terör, soykırım ve katliamlar yaşanmakta, masum insanlar hunharca öldürülmekte, suni sebeplerle birbirlerine düşman hale getirilen topluluklar ülkeleri kana bulamaktadır. Birbirlerinden çok farklı tarihlere, kültürlere ve toplumsal yapılara sahip olan ülkelerde meydana gelen bu olayların, her ülkede kendine özgü bazı nedenleri ve kaynakları olabilir. Ancak asıl nedenin Kuran'da emredilen sevgi, saygı ve hoşgörüye dayalı güzel ahlaktan uzaklaşmak olduğu açıktır. Dinsizliğin bir sonucu olarak, Allah korkusuna sahip olmayan ve ahirette hesap vereceklerine inanmayan, bu nedenle de "nasılsa kimseye hesap vermeyeceğim" diye düşünen, her türlü insafsızlığı, ahlaksızlığı ve vicdansızlığı kolaylıkla yapabilen kitleler oluşmaktadır.

Allah ve din adına ortaya çıkan, ama Allah'ın lanetlediği suçları işlemek için örgütlenen iki yüzlü insanların varlığına, Kuran'da da işaret edilmişitir. Bir ayette, "Allah adına and içerek" peygamberi öldürmek için plan yapan "dokuzlu bir çete"den şöyle söz edilir:

Şehirde dokuzlu bir çete vardı, yeryüzünde bozgun çıkarıyorlar ve dirlik-düzenlik bırakmıyorlardı. Kendi aralarında Allah adına and içerek, dediler ki: "Gece mutlaka ona ve ailesine bir baskın düzenleyelim, sonra velisine: Ailesinin yok oluşuna biz şahid olmadık ve gerçekten bizler doğruyu söyleyenleriz, diyelim." Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de (onların hilesine karşı) onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. (Neml Suresi, 48-50)

Bu ayette bildirilen olayın da bize gösterdiği gibi, bazı insanların "Allah adına" ortaya çıkmaları, hatta "Allah adına and içmeleri", yani çok "dindar" gibi gözükebilecek kelimeler kullanmaları, o insanların dine uygun bir iş yaptıklarını

göstermez. Aksine, tamamen Allah'ın rızasına ve din ahlakına aykırı bir iş de yapıyor olabilirler. Bu konuda ölçü, yaptıkları işin ne olduğudur. Eğer yaptıkları iş, ayette bildirildiği gibi **"yeryüzünde bozgun çıkarmak ve dirlik-düzenlik bırakmamak"** ise, biliniz ki o kişiler gerçek dindar olamaz ve amaçları da dine hizmet etmek değildir.

Allah korkusu olan ve İslam ahlakını kavramış bir insanın şiddetten, bozgunculuktan yana çıkması ve bu tip eylemlerin içinde bulunması kesinlikle mümkün değildir. Bu nedenle de terörün çözümü gerçek İslam'dır. Kuran'da bildirilen güzel ahlak anlatıldığında, insanlar düşmanlığı, savaşı ve kaos ortamlarını kendilerine hedef edinen gruplardan yana çıkmayacak, onlarla birlik olmayacaklardır. Çünkü Allah Kuran'da insanları bozgunculuktan men etmiştir:

"O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o." (Bakara Suresi, 205-206)

Bu ayetlerden de anlaşılacağı gibi, Allah'tan korkan bir insanın devletine, milletine, insanlığa en küçük zarar dokunduracak bir harekete dahi göz yumması söz konusu değildir. Allah'a ve ahiret gününe inanmayan bir insan ise kimseye hesap vermeyeceğini zannederek her türlü kötülüğü kolaylıkla yapabilir.

İşte günümüzde de devam eden bu büyük terör belasından kurtulmak için öncelikle yapılması gereken, dinsizliğin ve din adına ortaya atılan çarpık anlayışların eğitim yoluyla ortadan kaldırılması ve insanlara Allah korkusunun ve gerçek Kuran ahlakının öğretilmesidir.

Allah İyilikte Bulunmayı Emretmiştir

Müslüman Allah'ın emirlerine uyan, Kuran ahlakını titizlikle uygulamaya çalışan, dünyayı güzelleştiren, imar eden, barışı ve huzuru hakim kılan insandır. Amacı insanlara güzellikte, iyilikte ve hayırda bulunmaktır. Kasas Suresi'nde şu şekilde bildirilir:

"... Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez." (Kasas Suresi, 77)

İslam dinine giren bir insanın amacı Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmaktır. Bunun için de çok ciddi bir çaba içinde olması, Allah'ın razı olacağı

ahlakı **dünya hayatındayken kazanması gerekmektedir. Bu ahlakın en belirgin özellikleri ise merhamet, şefkat, adalet, dürüstlük, affedicilik, tevazu, hoşgörü, fedakarlık ve sabırdır. Mümin, insanlara güzellikle davranacak, hayırlarda yarışacak, iyilikte ve fedakarlıkta bulunacaktır. Allah ayetlerde şu şekilde buyurmaktadır:**

Biz, gökleri, yeri ve her ikisinin arasındakilerini hakkın dışında (herhangi bir amaçla) yaratmadık. Hiç şüphesiz o saat de yaklaşarak-gelmektedir; öyleyse (onlara karşı) güzel davranışlarla davran. (Hicr Suresi, 85)

... Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına <u>güzellikle davranın.</u> Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Nisa Suresi, 36)

<u>... İyilik ve takva konusunda yardımlaşın, günah ve haddi aşmada yardımlaşmayın</u> ve Allah'tan korkup-sakının. Gerçekten Allah (ceza ile) sonuçlandırması pek şiddetli olandır. (Maide Suresi, 2)

Ayetlerde de belirtildiği gibi Allah iman edenlerden insanlara güzellikle davranmalarını, iyilik konusunda birbirleriyle yardımlaşmalarını, bozgunculuktan uzak durmalarını istemektedir. İyilikte bulunanları "... Kim bir iyilikle gelirse, kendisine bunun on katı vardır..." ayetiyle müjdelemekte, kötülükte bulunanları ise "... kim bir kötülükle gelirse, onun mislinden başkasıyla cezalandırılmaz ve onlar haksızlığa uğratılmazlar." (Enam Suresi, 160) şeklinde uyarmaktadır.

Allah Kuran'da insanlara Kendisi'ni, "sinelerin özünde olanı bilen" olarak tanıtmış ve "her türlü kötülükten sakınmaları" gerektiğini bildirmiştir. Bu durumda "Allah'a teslim olan" anlamına gelen "Müslüman" sıfatını taşıyan bir insanın terörü ortadan kaldırmak için mücadele eden bir insan olacağı aşikardır.

Müslüman, çevresinde yaşananlara tepkisiz kalmaz ve asla "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığında düşünmez. Çünkü O, Allah'a teslim olmuştur, O'nun yolundadır ve iyiliğin temsilcisidir. O halde uygulanan zulme ve teröre karşı duyarsız kalamaz. Hiçbir suç işlememiş masum insanları katleden terörün, gerçekte en büyük düşmanı Müslümandır. İslam dini, terörün her türlüsüne karşıdır ve daha en başından yani düşünce safhasında terörü engeller. Daima insanlar arasında barış ve adaletin hüküm sürmesini emreder ve insanları fitneden, kargaşadan ve bozgunculuktan sakındırır.

Kuran Ahlakı Adaleti Gerektirir

Allah'ın Kuran'da tarif ettiği gerçek adalet insanlar arasında hiçbir ayrım yapmadan adaletle hükmetmeyi, insanların hakkını korumayı, zulme asla rıza göstermemeyi, zalime karşı mazlumdan yana tavır almayı emretmektedir. Bu adalet, olayları çok yönlü değerlendirmeyi, ön yargısız düşünmeyi, tarafsızlığı, dürüstlüğü, hoşgörüyü, merhameti ve şefkati gerektirir. Örneğin olayları itidalli değerlendiremeyen, heyecanına ve hislerine kapılan bir insan sağlıklı karar veremeyecek, bu duygularının etkisinde kalacaktır. Oysa adaletle hükmeden bir kişi tüm kişisel duygu ve düşüncelerini bir tarafa bırakmayı, her şart ve durumda doğrulardan yana olmayı, dürüstlükten ve doğruluktan asla taviz vermemeyi Kuran ahlakı ölçüsünde kendine yol edinir. Kişi, öyle bir ahlaka sahip olmalıdır ki, kendi çıkarlarından önce karşı tarafı düşünmeli, kendisine bir zarar gelecek olsa dahi, eğer hak karşı taraftan yanaysa, adil olabilmelidir. Allah Nisa Suresi'nin 58. ayetinde **"insanlar arasında hükmedildiğinde adaletle hükmedilmesini"** emreder. Bir başka ayetinde ise, adaletin insanın kendisinin ve yakınlarının aleyhine bile olsa uygulanmasını buyurur:

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)

Allah'tan korkup sakınan ve ahiret gününde hesaba çekileceğini bilen bir kişi Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için adaletle hükmeder. Bilir ki, Allah tüm yapıp ettikleriyle, söylediği her sözle ve aklından geçen her düşünceyle onu ahiret gününde sorguya çekecek ve bunlarla eksiksiz bir şekilde karşılık görecektir. Kuran'da adaletin eksiksiz olarak tarifi yapılmış, iman edenlere karşılaşacakları olaylar karşısındaki tutumları ve adaletin nasıl uygulanacağı bildirilmiştir. Bu iman edenler için çok büyük bir kolaylık ve Allah'tan bir rahmettir. Bu nedenle de iman edenler hem Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak, hem de huzurlu, güvenli ve barış içinde bir hayat yaşayabilmek için insanlar arasında eksiksiz bir şekilde adaleti uygulamakla sorumludur.

Allah'ın Kuran'da emrettiği adalet, dil, din, ırk ve etnik köken gözetilmeden, tüm insanlar arasında eşit olarak uygulanan bir adalettir. Kuran'daki adalet yer, zaman ve kişilere göre değişmez. Günümüzde dünyanın dört bir yanında insanlar ırkları ya da tenlerinin rengi nedeniyle zalimce ve adaletsiz muamelelerle karşılaşmaktadırlar. Oysa Kuran ahlakında farklı halkların ve kabilelerin yaratılmasının hikmetlerinden biri, insanların **"birbirleriyle tanışmaları"** olarak

bildirilir. Hepsi de Allah'ın kulu olan farklı milletler veya kabileler, birbirleriyle tanışmalı, yani birbirlerinin farklı kültürlerini, dillerini, örflerini, yeteneklerini öğrenmelidir. Farklı ırk ve milletlerin bulunmasının amaçlarından biri, çatışma ve savaş değil, kültürel bir zenginliktir. Bu çeşitlilik Allah'ın yaratışındaki bir güzelliktir. Bir insanın daha uzun boylu, birinin kısa boylu olması, bir kişinin teninin beyaz diğerinin sarı renk olması bu kişiye herhangi bir üstünlük getirmediği gibi, bir eksiklik olarak da nitelendirilemez. Bunların her biri Allah'ın takdir etmesiyle ve çok büyük hikmetlerle yaratılmıştır. Ancak bu farklılıkların Allah Katında hiçbir önemi yoktur. İman eden bir insan tek üstünlüğün takva ile, yani Allah korkusu ve Allah'a imandaki üstünlükle olduğunu çok iyi bilir. Allah, Hucurat Suresi'nde bu gerçeği şu şekilde bildirir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Ayette de bildirildiği gibi, insanlar arasındaki köken farklılıklarının hiçbir önemi yoktur. Allah'ın tavsiye ettiği adalet anlayışı, hiçbir ayrım yapmadan her insana karşı eşit, hoşgörülü ve barış içinde bir tavır göstermeyi gerektirir.

Bir Topluluğa Karşı Duyulan Kin Mümini Adaletten Alıkoymaz

Bir insanın adil karar vermesini, sağduyulu düşünmesini ve akılcı davranmasını engelleyebilecek etkenlerden biri, karşısındaki kişiye ya da topluluğa olan kızgınlığı, kinidir. Bu, günümüz cahiliye toplumlarında oldukça yaygın bir bakış açısıdır. İnsanlar kendilerine muhalif gördükleri kişilere karşı her türlü adaletsizliği, ahlaksızlığı kolaylıkla yapabilirler. Bu kişinin üzerine işlemediği suçları atar, masum olduğunu bilseler dahi bu kişi aleyhinde şahitlik yapabilirler. Ellerinde bu kişinin suçsuzluğunu kanıtlayacak delil olsa bile ortaya çıkarmazlar. Hatta bu kişinin başına büyük bir bela gelmesi, haksızlıklarla karşılaşması ya da zulüm görmesi söz konusu kişilerde büyük bir sevinç uyandırır. En büyük tedirginlikleri ise adaletin üstün gelmesi ve bu kişinin suçsuzluğunun ortaya çıkmasıdır.

İşte bu nedenle de cahiliye toplumunda insanların birbirlerine güvenmeleri çok zordur. Herkes bir an sonra karşısındaki kişiden kötülük göreceği endişesiyle yaşar. Birbirlerine karşı güvenlerini kaybetmelerinin sonucunda ise yardımlaşma, hoşgörü, şefkat, merhamet, kardeşlik gibi insani özelliklerini zamanla yitirir, birbirlerinden nefret eder hale gelirler.

Oysa iman eden bir kişinin bir topluluğa ya da kişiye karşı hissettiği duygular, onun aldığı kararlara kesinlikle etki etmez. Karşısındaki kişi ne kadar kötü ahlaklı olursa olsun, ne kadar düşmanca bir tutum içinde olursa olsun, bir karar vermesi gerektiğinde tüm bu duygularını bir kenara bırakıp, adaletle davranır, adaletle karar verir, adaleti tavsiye eder. O kişiye karşı hissettikleri aklının ve vicdanının önüne geçemez. Vicdanı ona her zaman Allah'ın emir ve tavsiyelerine uymayı, güzel ahlaktan asla taviz vermemeyi söylemektedir. Çünkü bu, Allah'ın iman edenlere Kuran'da bildirdiği bir emridir. Maide Suresi'nde şu şekilde bildirilir:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Ayette de bildirildiği gibi Kuran ahlakı adil bir tavır gerektirmektedir. İman eden bir kişi de, ancak Allah'ın rızasını aradığı zaman Allah Katında bir hoşnutluk kazanacağını bilir. Ayrıca güzel ahlakına şahit olan her insan bu kişiye güvenir, yanında rahat eder, her türlü sorumluluğu ve görevi gönül rahatlığı ile kendisine verebilir. Böyle kişiler, düşmanları tarafından dahi saygı ile karşılanır. Hatta onların bu tavrı, inkar eden birçok insana örnek olarak iman etmelerine vesile olabilir.

İslam, Düşünce Hürriyetini Savunur

Fikir, düşünce ve yaşam özgürlüğünü açıkça sağlayan ve güvence altına alan bir din olan İslam, insanlar arasında gerginliği, anlaşmazlığı, birbirlerinin hakkında olumsuz konuşmayı ve hatta olumsuz düşünceyi (zan) dahi engelleyen ve yasaklayan emirler getirmiştir. İslam terör ve şiddet eylemlerine kesinlikle karşı olduğu gibi, insanların üzerinde fikri olarak dahi en ufak bir baskı kurulmasını yasaklamıştır:

"Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır." (Bakara Suresi, 256)

"Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin." (Gaşiye Suresi, 21, 22)

İnsanların bir dine inanmaya veya o dinin ibadetlerini uygulamaya zorlanması, İslam'ın özüne ve ruhuna aykıdır. Çünkü İslam'da samimi iman, özgür irade ve vicdani bir kabul ile mümkündür. Elbette Müslümanlar birbirlerini

Kuran'da anlatılan ahlaki vasıfların uygulanması için uyarabilir, teşvik edebilirler. Kuran ahlakının, en güzel sözle insanlara anlatılması, tüm iman edenlerin üzerine yükletilen bir sorumluluktur. İman edenler **"... Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır..."** (Nahl Suresi, 125) ayeti doğrultusunda dinin güzelliklerini anlatır, ancak **"Onların hidayete ermesi, senin üzerinde (bir yükümlülük) değildir. Ancak Allah, dilediğini hidayete erdirir."** (Bakara Suresi, 272) ayetinin de bilincinde davranırlar. Asla zorlama yapmaz, insanlar üzerinde maddi ya da manevi baskı uygulamazlar. Ya da dünyevi bir imtiyaz tanınarak, kişiyi dini uygulamaya yönlendirmezler. Tebliğlerine karşılık olumsuz bir cevap aldıklarında Müslümanların verdikleri cevap **"Sizin nininiz size, benim dinim bana."** (Kafirun Suresi, 6) şeklindedir.

İçinde yaşadığımız dünyada Hristiyan, Yahudi, Budist, Hindu, ateist, deist, putperest gibi çok farklı inançlara sahip insan toplulukları bulunmaktadır. İşte böyle bir dünyada yaşayan Müslümanlar, karşılarındaki insanın inancı ne olursa olsun hoşgörülü olmakla, affetmekle, adil ve insancıl davranmakla yükümlüdürler. İman edenlere yükletilen sorumluluk Allah'ın dinine güzellikle, barışla ve hoşgörüyle davet etmektir. Bu doğruları uygulayıp uygulamama, iman edip etmeme kararı karşı tarafa aittir. Bir kişiyi iman etmeye zorlamak, bazı şeyleri zorla kabul ettirmeye çalışmak Kuran ahlakına aykırı bir tavırdır. Nitekim Allah Kuran'da iman edenlere şu hatırlatmada bulunmuştur:

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

İnsanların ibadet yapmaya zorlandıkları bir toplum modeli İslam'a tamamen aykırıdır. Çünkü **inanç ve ibadet, sadece Allah'a yönelik ve kişinin kendi seçimiyle olmalıdır.** Eğer bir sistem insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanlar o sistemden korktukları için dindar olurlar. Din açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda Allah rızası için dinin yaşanmasıdır.

İslam tarihi tüm dinlere saygı gösteren ve düşünce özgürlüğünü kendi eliyle tesis eden Müslüman yöneticilerin hoşgörülü uygulamalarıyla doludur. Örneğin Hindistan hükümeti hizmetinde çalışan bir İngiliz misyoneri Thomas Arnold İslam'ın özgürlükçü özelliğini şu şekilde tarif eder:

... Ne gayrimüslimleri düzensiz bir şekil altında Müslüman olmaya zorlamak teşebbüslerine dair, ne de Hristiyanlığı ortadan kaldırmak için mezalim yapıldığı hakkında, hiçbir şey işitilmemiştir. Eğer halifeler bu iki şık ihtidadan birisinin takibine izin vermiş olsalardı, Ferdinand ve İzabella'nın İspanya'dan İslamiyet'i söküp attıkları ve 14. Louis'nin Fransa'da protestanlığı bir cinayet nedeni saydırdığı ve Yahudilerin 350 yıl süreyle İngiltere içine sokulmadıkları kadar bir kolaylıkla da Hristiyanlığı ülkelerinden söküp atabilirlerdi. Asya'daki Doğu Kilisesi, Hristiyanlık dünyasının diğer bütün bölgeleri ile müşterek dini faaliyetten yüz çevirmiş bulunduğundan, kendisini dinsiz topluluklardan sayan Hristiyan dünyasının adı geçen kısımlarına yardım için hiçbir teşebbüs de yapılamazdı. Böylece günümüze kadar Doğu kiliselerinin fiilen varlıklarını sürdürmeleri, Muhammed (sav)'i takip eden yönetimlerin Hristiyanlar karşısında müsamahalı bir idare tarzı gösterdiklerinin kuvvetli delillerindendir.[1]

Allah Masum İnsanların Öldürülmesini Haram Kılmıştır

Bir insanı suçsuz yere öldürmek, Kuran'a göre en büyük günahlardan biridir:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan birçoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilaha tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, masum insanları haksız yere öldüren kişiler büyük bir azapla tehdit edilmişlerdir. Allah tek bir kişiyi öldürmenin, tüm insanları öldürmek kadar ağır bir suç olduğunu haber vermiştir. Allah'ın sınırlarını koruyan bir insanın değil binlerce masum insanı katletmek, tek bir insana bile zarar verme ihtimali yoktur. Dünyada adaletten kaçarak cezadan kurtulacağını sananlar, öldükten sonra, ahirette Allah'ın huzurunda verecekleri hesaptan asla kaçamayacaklardır. İşte bu nedenle ölümlerinin ardından Allah'a hesap vereceklerini bilen müminler Allah'ın sınırlarını korumakta büyük bir titizlik gösterirler.

Allah, Müminlere Şefkatli ve Merhametli Olmalarını Emreder

Ayetlerde Müslüman ahlakı şöyle anlatılmaktadır:

"Sonra iman edenlerden, sabrı birbirlerine tavsiye edenlerden, merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak. İşte bunlar, sağ yanın adamlarıdır." (Beled Suresi, 17-18)

Allah'ın, ahiret günü kurtuluşa erenlerden olmaları, rahmetine ve cennetine kavuşabilmeleri için kullarına indirdiği ahlakın en önemli özelliklerinden biri ayette görüldüğü gibi "merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak"tır.

Gerçek merhametin kaynağı Allah sevgisidir. Kişinin Allah'a olan sevgisi, O'nun yarattığı varlıklara karşı kalbinde bir sıcaklık hissetmesine neden olur. Allah'ı seven insan, O'nun yarattıklarına karşı doğrudan bir muhabbet ve yakınlık hisseder. Kendisini ve tüm insanları yaratan Rabbimiz'e karşı duyduğu bu güçlü sevgi ve bağlılıktan dolayı, Kuran'da emredildiği doğrultuda insanlara karşı güzel ahlaklı davranır. Bu güzel ahlakı yaşaması sayesinde gerçek merhamet ortaya çıkar. Ayetlerde bu sevgi dolu, şefkatli ve fedakar ahlak modeli şu şekilde tarif edilir:

Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler. Allah'ın sizi bağışlamasını sevmez misiniz? Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Nur Suresi, 22)

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

... (Hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte gerçek mü'min olanlar bunlardır. Onlar için bir bağışlanma ve üstün bir rızık vardır. (Enfal Suresi, 74)

... Yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına güzellikle davranın. Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Nisa Suresi, 36)

Sadakalar -Allah'tan bir farz olarak- yalnızca fakirler, düşkünler, (zekat) işinde görevli olanlar, kalpleri ısındırılacaklar, köleler, borçlular, Allah yolunda (olanlar) ve yolda kalmış(lar) içindir. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 60)

Müminlerin ayetlerde tarif edilen bu güzel ahlakı Allah'a olan derin sevgilerinden kaynaklanmaktadır. Bu bağlılıklarından dolayı da Allah'ın emrettiği Kuran ahlakını titizlikle uygularlar. Müminler, gösterdikleri merhametten, yaptıkları yardımdan dolayı kimseyi minnet altında bırakmaya kalkışmaz ve bir teşekkür kadar bile karşılık ummazlar. Onların asıl hedefledikleri, yaşadıkları güzel ahlakla Allah'ın rızasını kazanabilmektir. Çünkü onlar, ahiret günü bu ahlaklarından dolayı sorguya çekileceklerini bilirler. Kuran'da, Allah'ın bu hükümlerini bile bile yerine getirmemenin sonucunun cehennem olduğu birçok ayetle bildirilmiştir:

"Sizi şu cehenneme sürükleyip-iten nedir?"
Onlar: "Biz namaz kılanlardan değildik" dediler.
"Yoksula yedirmezdik." (Müddessir Suresi, 42-44)

(Allah buyruk verir:) "Onu tutuklayın, hemen bağlayın." "Sonra çılgın alevlerin içine atın." "Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin." "Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu." "Yoksula yemek vermeye destekçi olmazdı." (Hakka Suresi, 30-34)

Allah ahirette alınan bu karşılığın bir sebebinin, kişilerin dini yalanlamaları ve bunun sonucu olarak yoksulları doyurma konusunda birbirlerini teşvik etmemeleri olduğunu bazı ayetlerinde de şöyle bildirmiştir:

Dini yalanlayanı gördün mü? İşte yetimi itip-kakan;
Yoksulu doyurmayı teşvik etmeyen odur. (Ma'un Suresi, 1-3)

Yoksula yedirmek için birbirinizi teşvik etmiyorsunuz. (Fecr Suresi, 18)

Ayetlerde de görüldüğü gibi Kuran'da tarif edilen Müslüman son derece şefkatli ve merhametli bir yapıya sahiptir. Bu ahlaka sahip bir insan, elbette masum insanlara yönelik bir vahşet eylemi olan teröre rıza göstermez. Gerçekte teröristlerin karakter yapısı ile Kuran ahlakı taban tabana zıttır. Terörist, dünyaya kin ve nefretle bakan, öldürmek, yakıp-yıkmak, kan dökmek isteyen acımasız bir insandır.

Kuran'ın getirdiği güzel ahlakla yetişen bir Müslüman ise, herkese İslam'ın öngördüğü sevgiyle yaklaşır; her türlü fikre karşı saygılıdır; olaylar karşısında her zaman uzlaştırıcı, gerilimi azaltan, kucaklayıcı, itidalli davranışlar sergiler. Böyle insanların oluşturdukları toplumlarda ise, bugün en modern devletler arasında gösterilen ülkelerden daha gelişmiş bir medeniyet, yüksek bir toplumsal ahlak, neşe, huzur, adalet, güvenlik, bolluk ve bereket hakim olacaktır.

Allah Hoşgörüyü ve Affediciliği Emretmiştir

Kuran-ı Kerim'in Araf Suresi'nin 199. ayetindeki **"Sen af yolunu benimse"** sözleriyle ifade edilen "affedicilik ve hoşgörü" kavramı, İslam dininin temel kaidelerinden birini oluşturur.

İslam tarihine bakıldığında, Müslümanların Kuran ahlakının bu önemli özelliğini sosyal yaşama nasıl geçirdikleri çok açık bir şekilde görülür. Kitabın ilerleyen bölümlerinde de üzerinde duracağımız gibi Müslümanlar ulaştıkları her noktada, hür ve hoşgörülü bir ortam oluşturmuştur. Din, dil ve kültür bakımından birbirine taban tabana zıt olan halkların aynı çatı altında barış ve huzur içerisinde yaşamalarını sağlamış, kendisine tabi olanlara barış ve huzur vermiştir. Büyük bir coğrafyaya yayılmış olan Osmanlı İmparatorluğu'nun varlığını yüzyıllarca devam ettirebilmesindeki en önemli nedenlerden biri, İslam'ın getirdiği hoşgörü ve anlayış ortamının yaşanması olmuştur. Asırlardır hoşgörülü ve şefkatli yapılarıyla tanınmış olan Müslümanlar, her zaman dönemlerinin en merhametli ve en adil kişileri olmuşlardır. Bu çok uluslu yapı içerisindeki tüm etnik gruplar, mensubu oldukları dinleri özgürce yaşamışlar, hatta kendi dinlerinin hukukuna göre yaşama hakkına sahip olmuşlardır.

Gerçek anlamda Müslümanlara mahsus olan hoşgörü, ancak Kuran'ın emrettiği doğrultuda uygulandığında tüm dünyaya barış ve esenlik getirir. Nitekim Kuran'da **"İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse sanki sıcak bir dost (un) oluvermiştir."** (Fussilet Suresi, 34) ayeti ile bu özelliğe dikkat çekilmiştir.

Allah ayetlerde affetmenin hep bir üstünlük olduğunu belirtmiş ve **"Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse artık onun ecri Allah'a aittir. Gerçekten O, zalimleri sevmez."** (Şura Suresi, 40) ayetiyle bu ahlaka sahip kişileri büyük bir ecirle müjdelemiştir. Bir diğer ayette ise iman edenler, **"Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar (daki hakların)dan bağışlama ile (vaz) geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever."** (Al-i İmran Suresi, 134) şeklinde tarif edilmişlerdir. Allah Kuran'da karşıdaki insan haksızlık yapsa dahi affetmenin hayırlı olduğunu da bildirmiştir. Bu konudaki bir ayet şöyledir:

... İçlerinden birazı dışında, onlardan sürekli ihanet görür durursun. Yine de onları affet, aldırış etme. Şüphesiz Allah, iyilik yapanları sever. (Maide Suresi, 13)

Tüm bunlar, İslam'ın insanlara öğütlediği ahlak özelliklerinin, dünyaya barış, huzur ve adalet getirecek erdemler olduğunu göstermektedir. Şu an dünya gündeminde olan ve adına "terör" denen barbarlık ise, Kuran ahlakından tamamen uzak, cahil ve bağnaz insanların, dinle gerçekte hiçbir ilgisi olmayan canilerin eseridir. İşledikleri vahşetleri hangisi olursa olsun din kisvesi altında yürütmeye çalışan bu kişi ve gruplara karşı uygulanacak kültürel çözüm, gerçek İslam ahlakının insanlara öğretilmesidir. Başka bir deyişle, İslam dini ve Kuran ahlakı, terörizmin ve teröristlerin destekleyicisi değil, yeryüzünü terörizm belasından kurtaracak çaredir.

KURAN’A GÖRE SAVAŞIN HÜKMÜ

Savaş, Kuran'a göre sadece zorunlu olduğunda başvurulacak ve mutlaka belirli insani ve ahlaki sınırlar içinde yürütülecek bir "istenmeyen zorunluluk"tur.

Bir ayette, yeryüzünde savaşları çıkaranların inkarcılar olduğu, Allah'ın ise savaşa rıza göstermediği şöyle açıklanır:

... Onlar ne zaman savaş amacıyla bir ateş alevlendirdilerse Allah onu söndürmüştür. Yeryüzünde bozgunculuğa çalışırlar. Allah ise bozguncuları sevmez. (Maide Suresi, 64)

İman edenler herhangi bir anlaşmazlık halinde savaşın zorunlu olduğu duruma kadar beklemeli, ancak karşı taraftan bir saldırı geldiğinde ve savaştan başka bir alternatif kalmadığında savaşa girmelidirler. Bakara Suresi'nde bu durum **Onlar, (savaşa) son verirlerse (siz de son verin); şüphesiz Allah, bağışlayandır esirgeyendir." (Bakara Suresi, 192)** şeklinde açıklanır. Yani müminler önce karşı tarafın bir girişimde bulunmasını beklemekle, barışı ve uzlaşmayı tercih etmekle, ancak karşı taraftan bir saldırı geldiği durumda kendilerini savunmak amaçlı savaşmakla yükümlüdürler.

Peygamberimiz Hz. Muhammed'in hayatına baktığımızda da, savaşın ancak zorunlu hallerde ve savunma amaçlı olarak başvurulan bir yöntem olduğunu görebiliriz.

Kuran'ın Peygamberimiz (sav)'e vahyi tam 23 yıl sürdü. Bunun ilk 13 yılında Müslümanlar Mekke'deki putperest düzenin içinde azınlık olarak yaşadılar ve çok büyük baskılarla karşılaştılar. Pek çok Müslümana fiziksel işkenceler yapıldı, bazıları öldürüldü, çoğunun evi ve malları yağmalandı, sürekli hakaret ve tehditlerle karşılaştılar. Buna rağmen Müslümanlar şiddete başvurmadan yaşamaya devam ettiler ve putperestleri hep barışa çağırdılar.

Sonunda putperestlerin baskıları dayanılmaz bir noktaya vardığında, Müslümanlar daha özgür ve dostane bir ortamın bulunduğu Yesrib (sonradan Medine) şehrine hicret ederek burada kendi yönetimlerini kurdular. Kendi siyasi yapılarını bu şekilde oluşturduktan sonra bile, Mekke'nin saldırgan putperestlerine karşı savaşa girişmediler. Ancak aşağıdaki ayetin vahyinden sonra Peygamber Efendimiz (sav) ümmetine savaş için hazırlık emri verdi:

Kendilerine zulmedilmesi dolayısıyla, onlara karşı savaş açılana (mü'minlere, savaşma) izni verildi. Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye güç yetirendir. Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar... (Hac Suresi, 39-40)

Kısacası, Allah Müslümanlara savaş iznini, baskı ve zulüm gördükleri için vermiştir. Bir başka deyişle, izin verilen savaş, sadece savunma amaçlı bir savaştır. Başka ayetlerde ise Müslümanlar gereksiz bir kışkırtmadan veya gereksiz şiddet kullanımından kaçınmaları için uyarılmışlardır:

Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın, (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allah aşırı gidenleri sevmez. (Bakara Suresi, 190)

Bu ayetlerin vahyinden sonra Müslümanlarla putperest Araplar arasında savaşlar gerçekleşti. Bunların hiçbirinde Müslümanlar savaşı kışkırtan taraf olmadı. Dahası Peygamberimiz (sav), putperestlerin pek çok talebini kabul eden bir barış anlaşmasını (Hudeybiye Barışı) kabul ederek, barış ve güvenlik ortamı sağladı ve putperestlerle barış içinde yaşanacak bir sosyal yapı tesis etti. Anlaşmayı bozan taraf yine putperestler oldu ve bu durumda yeni bir savaş durumu başladı. Ama Müslümanların sayısının hızla artması sonucunda İslam ordusu putperest Arapların karşı koyamayacağı bir güce ulaştı ve Peygamberimiz (sav) bu güçlü orduyla Mekke üzerine yürüyüp şehri fethetti. Bu fetihte hiçbir şekilde kan akmadı, tek bir kişinin burnu bile kanamadı. Peygamberimiz (sav) eğer isteseydi fethettiği kentteki müşrik liderlerden intikam alabilirdi. Ama hiçbirine dokunmadı ve onları affederek inançları içinde serbest bıraktı. Bu yüksek karaktere hayran olan müşrikler, daha sonra kendi rızalarıyla İslam'ı kabul edeceklerdi. Sadece Mekke fethinde değil, Peygamber Efendimiz (sav) döneminde yapılan tüm savaş ve fetihlerde masum ve savunmasız insanların hakları titizlikle korunmuştur. Mübarek Peygamberimiz (sav) müminlere bu konuda birçok kez hatırlatmalarda bulunmuş, kendi uygulamalarıyla onlara örnek olmuştur. Nitekim bir hadisinde savaşa çıkan müminlere **"Resulallah'ın dini üzerine sefere çıkın. Ancak; ihtiyar, kadın ve çocuklara ilişmeyiniz. Islah ve ihsan elinden olunuz. Allah muhlisleri sever"**[2] şeklinde seslenmiştir. Peygamber Efendimiz (sav) Müslümanların sıcak savaştayken dahi nasıl bir tutum içinde olmaları gerektiğini bir diğer hadisinde şu sözleriyle ifade etmiştir:

"Çocukları öldürmeyiniz. Kiliselerinde kendilerini ibadete vermiş kimselere dokunmaktan sakınınız! Kadınları, yaşlanmış pir-i fanileri öldürmeyiniz. Ağaçları yakmayınız ve kesmeyiniz. Evleri de yıkmayınız!"

Hz. Muhammed (sav)'in bu barışçı ve ılımlı politikası, Allah'ın Kuran'da bildirdiği İslami esaslardan kaynaklanmıştır. Allah Kuran'da inananlara, Müslüman olmayan kimselere karşı da iyilikle davranmalarını emreder:

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır... (Mümtehine Suresi, 8-9)

Üstteki ayetler, bir Müslümanın Müslüman olmayan insanlara karşı bakış açısını belirlemektedir: Bir Müslüman, Müslüman olmayan insanların hepsine karşı iyilikle davranmalı, sadece, İslam'a düşmanlık gösterenleri dost edinmemelidir. Eğer bu düşmanlık gösterenler Müslümanların varlıklarına yönelik bir saldırıda bulunurlar da bu bir savaş sebebi olursa, Müslümanlar bu savaşı da yine adaletli şekilde ve insani sınırları gözeterek yürütmelidirler. Her türlü barbarlık, gereksiz şiddet eylemi, haksız tecavüz yasaktır. Bir başka Kuran ayetinde Allah Müslümanları bu konuda uyarır ve düşmanlarına karşı duydukları öfkenin onları adaletsizliğe sürüklememesi gerektiğini haber verir:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Cihat Kavramının Anlamı

İncelediğimiz konu gereğince açıklığa kavuşturulması gereken bir diğer önemli kavram da "cihat" kavramıdır.

"Cihat" kelimesinin tam karşılığı "gayret"tir. Yani İslama göre, "cihat etmek", "çaba göstermek, gayret etmek" anlamına gelmektedir. Peygamberimiz (sav) "en büyük cihatın kişinin kendi nefsine karşı verdiği cihat"[3] olduğunu açıklamıştır. Nefisten kasıt, insanın bencil tutkuları ve hırslarıdır.

Cihat kelimesini Kuran ahlakı içinde değerlendirdiğimizde insanlara zulmeden, adaletsiz davranan, işkence ve eziyet uygulayan, en meşru insan haklarını ihlal edenlere karşı adaleti, barışı, eşitliği hakim kılmak için yapılan fikri mücadele bir cihat olmaktadır. Aynı şekilde din karşıtı ve ateist fikirlere karşı yapılan her türlü ilmi mücadele de tam anlamıyla bir cihattır.

Bu gibi fikri ve manevi anlamlarının yanında, fiziksel bir mücadele olarak savaş da "cihat" sayılır. Ama bu savaşın yukarıda tarif ettiğimiz şekilde savunma amaçlı ve sınırlı bir savaş olması gerekir. Cihat kavramının masum insanlara yönelik bir şiddet eylemini, yani terörü tarif etmek için kullanılması ise, çok büyük ve haksız bir çarpıtma olacaktır.

Kuran'da İnsanın Kendini Öldürmesi, Yani İntihar Etmesi Yasaklanmıştır

ABD'de gerçekleşen son terörist saldırının ardından gündeme gelen bir diğer önemli konu ise intihar saldırıları ile ilgiliydi. İslam hakkında yanlış bilgilere sahip olan bazı kişiler, bu barış dininin intihar saldırılarına izin verdiği yönünde son derece hatalı açıklamalarda bulunmuşlardır. Oysa başka insanları öldürmek gibi insanın kendini öldürmesi de İslam'a aykırıdır. Allah, **"Ve kendi**

nefislerinizi öldürmeyin." (Nisa Suresi, 29) ayetiyle intiharı açıkça haram kılmıştır. Bir insanın, her ne sebepten olursa olsun, kendisini öldürmesi İslam'a göre yasaktır.

İntihar etmek, dolayısıyla intihar saldırısında bulunmak -ve bu saldırıyla birlikte binlerce masum kişinin hayatına da son vermek- İslam ahlakına uygun değildir. Allah, Kuran'da insanın kendi nefsini öldürmesini haram kılmıştır. Bu nedenle de Allah'a iman ettiğini ve Kuran ayetlerine uyduğunu söyleyen bir kişinin böyle bir girişimde bulunması kesinlikle mümkün değildir. Bu, ancak dini çok yanlış tanıyan, gerçek Kuran ahlakından habersiz, aklını ve vicdanını kullanmayan, dinsiz ideolojilerin etkisinde kalmış, nefret ve intikam duygusuyla beyni yıkanmış kimselerin yapabilecekleri bir girişimdir ve her insan böyle bir eyleme karşı çıkmalıdır.

İslam Tarihindeki Merhamet, Hoşgörü ve İnsancıllık

Buraya kadar anlattığımız gerçekleri özetlersek, İslam'ın "siyaset doktrini"nin (yani siyasi konulardaki İslami hüküm ve prensiplerin) son derece ılımlı ve barışçı olduğunu söyleyebiliriz. Bu gerçek Müslüman olmayan pek çok tarihçi veya teolog tarafından da kabul edilmektedir. Bunlardan biri, eski bir rahibe ve Ortadoğu tarihi konusunda ünlü bir uzman olan İngiliz tarihçi Karen Armstrong'dur. Armstrong, üç büyük İlahi dinin tarihini incelediği *Holy War* (Kutsal Savaş) adlı eserinde bu konuda şu yorumları yapmaktadır:

İslam kelimesi Arapça'da barış kelimesiyle aynı kökten gelir ve Kuran, savaşı, Tanrı'nın rızasına aykırı gelen anormal bir durum olarak lanetler... İslam karşı tarafı yok etmeye yönelik veya saldırgan bir savaşı onaylamamaktadır... İslam savaşın kaçınılmaz olduğunu kabul etmekte ve bazı durumlarda zulüm ve acıyı durdurmak için olumlu bir görev olarak görmektedir. (Ama) **Kuran savaşın sınırlı olması gerektiğini ve olabildiğince insancıl bir şekilde yürütülmesini öğretir.** Hz. Muhammed sadece Mekkelilerle değil, aynı zamanda bölgedeki Yahudi kabileleriyle ve Yahudilerle işbirliği yaparak kendisine karşı bir saldırı planlayan Suriye'deki Hristiyan kabileleriyle mücadele etmek zorunda kalmıştır. Ama bu yine de onun "Kitap Ehli"ni (Hristiyan ve Yahudileri) lanetlemesi gibi bir sonuç doğurmamıştır. Onun Müslümanları kendilerini savunmak durumunda kalmışlar, ama düşmanlarının dinine karşı kutsal bir savaşa girişmemişlerdir. Hz. Muhammed azad ettiği kölesi Zeyd'i bir Müslüman ordusunun kumandanı olarak Hristiyanlara karşı savaşa gönderdiğinde, onlara Tanrı yolunda **cesurca ama insancıl şekilde savaşmalarını emretmiştir.** Rahipleri, keşişleri veya rahibeleri taciz etmemeli veya savaşmayan güçsüz insanları hedef almamalıdırlar. Sivillere yönelik hiçbir katliam gerçekleştirilmemeli, tek bir ağaç bile kesilmemeli, hiçbir şey yıkılmamalıdır...[4]

Peygamberimiz (sav)'den sonra gelen halifeler de fethedilen ülkelerde hem oranın yerli halkının, hem de yeni gelenlerin barış ve güven içerisinde yaşamasını sağlamışlardır. İlk halife Hz. Ebubekir, Suriye seferine çıkışı sırasında bir talimat vermiştir. Ele geçirilecek olan yerlerde uygulanmasını istediği merhametli ve hoşgörülü tavırlar, Kuran ahlakının güzel bir örneğini teşkil etmektedir. Hz. Ebubekir'in talimatları şöyledir:

Ey insanlar, kalpten uyacağınız on kural veriyorum: İhanet etmeyin ve hak yoldan ayrılmayın. Çocuğu, kadını ve yaşlı insanları katletmeyin. Hurma ağaçlarını yakıp yok etmeyin ve herhangi bir meyveli ağacı da kesmeyin. Develerden, sürülerden ya da yığınlardan herhangi birini katletmeyin... Hayatını uhrevi uğraşlara adamış kişilerle karşılaşacaksınız, onları münzevi hallerine

bırakın. Çeşit çeşit yiyecekler sunan insanlarla karşılaşacaksınız, yiyin, fakat Allah'ın adını anmayı unutmayın.[5]

Hz. Ebubekir'den sonra hilafet makamını devralan ve hoşgörüsü, merhameti ve adaleti ile ünlü olan Hz. Ömer ise, ele geçirilen ülkelerin yerli halkıyla birer adalet ve hoşgörü örneği olan çeşitli anlaşmalar yaptı. Örneğin Hz. Ömer, Kudüs ve Lüdd Hristiyanlarına verdiği emannamede (güvenlik belgesinde), kiliselerinin yıkılmayacağı ve kiliselerde Müslümanların toplu olarak ibadet etmemeleri hususlarında garantiler sundu. Lahm Hristiyanlarına sunulan şartlarda aynıydı. Medain'in fethiyle Nasturi Patriği II. İşûayheb'e (650-660) verilen emanname de yine aynı şekilde kiliselerinin yıkılmayacağı, hiçbir binanın camiye ya da eve dönüştürülmeyeceğine dair garantiler içeriyordu.[6] Ve Hz. Ömer bu anlaşmaların hepsine sadık kaldı. III. Nasturi Patriği'nin fetihlerin ardından arkadaşına yazdığı bir mektup, Müslüman yöneticilerin, Kitap Ehline karşı merhametini ve hoşgörüsünü bir Hristiyanın ağzından anlatması bakımından güzel bir örnektir:

Allah'ın iradeyi kendilerine verdiği şu Araplar... bizlere hiç zulmetmediler. Gerçekten onlar, dinimize, din görevlilerimize, kilise ve manastırlarımıza hürmet gösterdiler...[7]

Hz. Ömer'in verdiği bir himaye belgesi, bize bir müminin Kuran'da tarif edilen ahlakı gösterdiği takdirde nasıl bir hoşgörüye sahip olabileceğini göstermektedir:

Bu verilen eman, hasta-sağlıklı, iyi-kötü yöre halkının tüm fertleri için din, can, mal, kilise ve havralarının himayesi içindir. Kiliseler tahrip edilmeyeceği gibi mesken de edilmeyecek ve onlardan hiçbir şey eksiltilmeyecektir. Halktan hiç kimse, zerre kadar zarar görmeyecektir. Bu kitapta yazılı hususlar, Allah ve Resulu'nun ahdi, halifelerin ve müminlerin zimmetindedir.[8]

Tüm bu örnekler, Allah'ın Kuran'da müminlere emrettiği adaletin birer uygulamasıdır. Bir ayette Allah şöyle buyurmaktadır:

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor!.. Doğrusu Allah, işitendir, görendir. (Nisa Suresi, 58)

Anglikan Kilisesi misyoner liderlerinden Canon Taylor ise, İslam ahlakının getirdiği güzellikleri bir tebliğinde şu şekilde dile getirmektedir:

... Adil ve rahim olan Cenab-ı Hakk'ın iradesine teslim olmayı, nefsin mesuliyetini, kıyamet ve hesap günü ile dalalette kalmanın şiddetle cezalandırılacağını bildirdi. Namaz kılmak, oruç tutmak ve hayır işlemek gibi vazifeler tayin etti. Gerçek ve içten olmayan yapmacık faziletleri, din adına yapılan hile ve hafiflikleri, çeşitli yollara tevil edilebilen ahlaki duyguları ve akaid

üzerine tartışma yapanların birbirini tutmayan sözlerini bir tarafa attı. Esirlere hürriyet ümidi, insanlığa kardeşlik duyguları aşıladı ve insan tabiatının esas hakikatlerini tasdik etmiş oldu.[9]

Müslümanların fethettikleri ülkelerde zorla İslam'ı kabul ettirdikleri şeklindeki yanlış inanç Batılı araştırmacılar tarafından da reddedilmiş, Müslümanların adil ve hoşgörülü tutumları herkes tarafından teyid edilmiştir. Batılı bir araştırmacı L. Browne bu durumu şu şekilde ifade etmektedir:

… Doğruluğundan kuşku duyulmayan gerçekler, Müslümanların gittikleri yerde halkı kılıç zoru ile İslam'a soktukları yolundaki Hristiyan kaynaklı iddiaların kökten asılsız olduğunu belgelemektedir… Fetihlerin arkasındaki dinamik etken, onların halkları çağırdıkları İslam kardeşliği idi... İşte bu kardeşliğin çapı da, İslam'ı kabul edenler ile çığ gibi büyüyordu.10

Tarih boyunca geniş topraklara hükmetmiş olan tüm Müslüman yöneticiler diğer dinlerin mensuplarına karşı son derece hoşgörülü ve saygılı davranmaya devam etmişlerdir. İslam devletlerinde hem Yahudiler hem de Hristiyanlar son derece güvenli ve özgür bir yaşam sürmüşlerdir.

Selçuklu ve Osmanlı İmparatorlukları döneminde de İslam'ın adalet ve hoşgörüsü sürmüştür. İngiliz araştırmacı Sir Thomas Arnold, *The Preaching of Islam* adlı kitabında Hristiyanların, Selçukluların bu tutumlarından dolayı, nasıl onların idaresi altına girmek istediklerini şöyle anlatır:

"İslam idaresi altında dini hayatın emniyette olduğu hakkındaki bu hisler, yine o devirlerde Küçükasya (Anadolu) Hristiyanlarının, Selçuk Türklerini bir kurtarıcı sıfatı ile karşılamalarına vesile olmuştu… Hatta VIII. Mihail (1261-1282) devrinde, Küçükasya içerisindeki ufak kasabaların halkı, Bizans İmparatorluğunun istibdadından kurtulmak ümidi ile Türkleri kasabalarının işgali için davet etmişlerdi. Hatta bu halk arasında zengin veya fakir birçok kimseler, o zamanki Türk Milli sınırları içerisinde göç etmeyi bile göze almışlardır."[11]

Müslüman Selçuklu İmparatorluğu'nun en parlak devrinde yönetimde olan Melikşah, ele geçirdiği topraklardaki halka karşı büyük bir hoşgörü ve merhametle yaklaşmış, bunun neticesinde de fethettiği ülkelerin halkları tarafından büyük bir sevgi ve saygıyla anılmıştır. Tüm tarafsız tarihçiler Melikşah'ın adaletini ve hoşgörülü tavrını içtenlikle dile getirmektedirler. Onun hoşgörüsü, Kitap Ehlinin kalbinde de kendisine karşı bir sevgi oluşturmuştur. Hatta bu nedenle tarihte eşine az rastlanır şekilde, birçok şehir, kendi isteğiyle Melikşah'ın idaresi altına girmeyi kabul etmiştir. Sir Thomas Arnold'ın yine aynı kitabında yer alan, II. Haçlı seferine VII. Louis'in özel katibi olarak katılan St. Denis Manastırı mensubu Odo de Diogilo adlı rahibin anılarında, Müslümanların hangi din mensubu olursa olsun herkese karşı nasıl adaletli davrandıkları tüm açıklığıyla anlatılmaktadır:

"Eğer Müslüman Türklerin kalplerine, o sefaleti ve felaketi görerek, bir acıma duygusu gelmemiş olsaydı, geri kalan Haçlı kafilesinin durumu çok feci olurdu. Türkler, bu biçarelerin yaralılarına baktılar, fakirlerini cömertlikle beslediler ve sıkıntıdan kurtardılar. Hatta bazı Müslümanlar, Rumların tehdit ve hile ile hacılardan koparmış oldukları Fransız paralarını satın alarak ihtiyacı olan hacılara verdiler. Aynı dinden olmayanların bu koruyucu muameleleri ile dindaşları olan ve kendilerini ağır işlerde kullanan, döven, dolandıran Rumların hareketleri, Haçlı hacıları arasında, öyle bir karşılaştırma vesilesi oldu ki, bunlardan pek çoğu kendi istekleri ile kendilerini kurtaran Müslümanların dinini kabul ettiler."[12]

Tarihçiler tarafından yazılan bu satırlar İslam ahlakına sahip olan Müslüman yöneticilerin her zaman için hoşgörüyle, merhametle ve adaletle hükmettiklerini ortaya koymaktadır. Asırlar boyunca 3 kıtaya nizam veren Osmanlı İmparatorluğu'nun tarihi de aynı şekilde hoşgörü örnekleriyle doludur.

İspanya ve Portekiz'deki Katolik devletler tarafından katliama ve sürgüne maruz bırakılan Yahudilerin Sultan II. Beyazid döneminde Osmanlı topraklarına yerleşmeleri İslam ahlakının getirdiği hoşgörünün çok güzel bir örneğidir. O dönemde İspanya topraklarının büyük bölümüne hakim olan Katolik krallar, daha önceden Müslüman Endülüs yönetimi altında huzur içinde yaşayan Yahudilere büyük baskılar uygulamışlardır. Endülüs'te, Müslüman, Hristiyan ve Yahudiler birarada barış içinde yaşayabilirken, Katolik krallar tüm ülkeyi zorla Hristiyanlaştırma çabasına girmiş, bu amaçla Yahudilere baskı uygularken Müslümanlara karşı savaş açmışlardır. Sonuçta 1492 yılında hem İspanya'nın güneyindeki Granada bölgesine sıkışan son Müslüman yönetim yıkılmış ve Müslümanlara karşı korkunç bir katliam uygulanmış, hem de din değiştirmeyi kabul etmeyen Yahudiler ülkeden sürülmüşlerdir.

İşte yurtsuz kalan bu Yahudilerin bir kısmı Osmanlı'ya sığındı ve Devlet-i Ali bu talebi kabul etti.

Kemal Reis komutasındaki Osmanlı donanması, ülkeden sürülen Yahudileri ve katliamdan kurtulabilen Müslümanları, gemilerle taşıyarak Osmanlı ülkesine getirdi.

Son derece dindar bir mümin olarak tarihe geçmiş olan Sultan II. Beyazid, 1492 senesi ilk baharında İspanya'dan çıkarılan bu mazlum Yahudileri, Osmanlı ülkesinin belirli yerlerine ve özellikle de şu anda Yunanistan'da bulunan Selanik, Edirne, Eğriboz 'a bağlı Livâdiye ve Tırhala çevresine yerleştirdi. Ülkemizde bugün yaşamakta olan 25.000 kadar Türkiye Yahudisinin büyük çoğunluğu, söz konusu İspanyol Yahudilerinin torunlarıdır. 500 yıl önce beraberlerinde getirdikleri din ve geleneklerini, Türkiye'nin koşullarına uydurmuşlardır ve kendi okulları, hastaneleri, huzurevleri, kültür kurumları ve gazeteleri ile rahat bir yaşam sürdürmektedirler. Aralarında tüccar ve işadamları olduğu gibi,

mühendis, mimar gibi teknik konulardan reklamcılığa kadar çeşitli mesleklere sahip olanları, bunların yanı sıra bilim adamları ve sanatçılardan oluşan ve gittikçe gelişen entellektüel bir çevreleri vardır. Avrupa'nın pek çok ülkesindeki Yahudi cemaatleri asırlardır antisemit ırkçı saldırıların endişesi ile yaşarken, ülkemizdeki Yahudi cemaati huzur içindedir. Yalnızca bu örnek dahi İslam'ın getirdiği hoşgörülü, adaletli anlayışın tespit edilebilmesi için yeterlidir.

Sultan II. Beyazid'da gördüğümüz şefkat ve hoşgörü, tüm Osmanlı padişahları için de geçerlidir. Fatih Sultan Mehmed İstanbul'u fethettiğinde, kentte hem Hristiyanlara hem de Yahudilere özgürce yaşam hakkı tanımıştır. Müslümanların hoşgörülü ve adaletli uygulamaları konusunda, İslam dünyası hakkında yazdığı değerli eserleriyle tanınan Andre Miquel bir eserinde şöyle demektedir:

Hristiyan halklar, Bizans ve Latin devletleri zamanında bulamadıkları çok iyi yönetilen bir idare altındaydılar. Asla sistemli bir zulüm görmediler. Tam aksine imparatorluk, İstanbul başta olmak üzere, işkence gören İspanyol Yahudileri'ne bir sığınak olmuştu. Hiçbir yerde zorla İslamlaştırma olmamıştır.13

Osmanlı öncesindeki İslam devletlerinde de gayrimüslim büyük haklar tanınmıştır. Georgetown Üniversitesi'nde din ve uluslararası ilişkiler profesörü olan John L. Esposito, tarihte Müslüman devletlerin idaresine geçen Yahudi ve Hristiyanların büyük bir toleransla karşılaştıklarını şöyle anlatmaktadır:

Bizans ve Pers topraklarında yaşayan ve zaten yabancı idareciler tarafından yönetilen pek çok Müslüman olmayan toplum için, İslam idaresi bir yönetim değişikliği anlamına geliyordu, ama bu yeni yöneticileri çoğu zaman daha esnek ve toleranslıydı. Bu toplumların çoğu artık daha fazla otonomiye sahipti ve çoğulukla daha az vergi ödüyorlardı... Dini olarak, İslam'ın, Yahudilere ve yerel Hristiyanlara daha fazla dini özgürlük tanıyan, daha toleranslı bir din olduğunu ortaya çıktı.[14]

Bu yorumlardan da anlaşıldığı gibi, Müslümanlar tarihte hiçbir zaman "bozguncu" olmamış, aksine gittikleri her yerde, her millet ve inançtan insana güvenlik ve huzur götürmüşlerdir. Allah'ın **"Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, <u>yakın komşuya, uzak komşuya</u>, yanınızdaki arkadaşa, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına <u>güzellikle davranın</u>. Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez."** (Nisa Suresi, 36) ayeti gereği tüm insanlara güzellikle davranmışlardır.

Kısacası, Kuran ahlakının temelini insanlar arasında dostluk, kardeşlik, huzur ve şefkat dolu davranışlar oluşturmaktadır ve İslam bu üstün özellikleriyle yeryüzünü bozgunculuktan arındırmayı hedeflemektedir. Kuran'ın hükümleri ve bunların tarihte Müslümanlar tarafından uygulanışı bu konuda hiçbir tartışmaya

yer vermeyecek kadar açıktır. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Kuran'da Adalet ve Hoşgörü*)

DİN ADINA TERÖR UYGULAYANLARIN İÇYÜZÜ

Buraya kadar incelediğimiz gerçekler göstermektedir ki, masum insanlara karşı terör eylemi düzenlemek, din ahlakına tamamen aykırı bir eylemdir. Hiçbir Müslüman böyle bir suç işleyemez. Aksine, Müslümanlar bu suçları işleyen insanları durdurmakla, "yeryüzündeki bozgunculuğu" ortadan kaldırmak ve tüm insanlara huzur ve güven getirmekle sorumludurlar. Müslümanlık terörle birlikte düşünülemez, aksine terörün engelleyicisi ve çözümüdür.

"Hristiyan" ve "Yahudi" terörü veya "İslami" bir terör olamaz. Nitekim söz konusu terörü uygulayan kişilerin yapısına baktığımızda, bu terörün dini değil sosyal bir olgu olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Haçlılar: Kendi Dinlerini Çiğneyen Barbarlar

Bir dinin veya bir başka fikir sisteminin gerçek mesajı, kimi zaman onun sözde taraftarları tarafından tamamen çarpıtılabilir. Hristiyanlık tarihinin karanlık bir dönemini oluşturan Haçlılar bunun iyi bir örneğidir.

Haçlılar, 11. yüzyılın sonunda kutsal toprakları (Filistin civarını) fethetmek amacıyla Avrupa'dan yola çıkan Avrupalı Hristiyanlardı. Sözde dini bir amaçla yola çıkmışlar, ama geçtikleri her yere vahşet ve korku götürmüşlerdi. Kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylı göreceğimiz gibi sivilleri toplu katliamlara uğrattılar, pek çok köy ve kenti yağmaladılar. Müslüman, Yahudi ve Ortodoks Hristiyanların İslam idaresi altında huzur içinde yaşamakta olduğu Kudüs'ü fethettiklerinde ise, büyük bir katliam gerçekleştirdiler. Tüm Müslüman ve Yahudileri boyunlarını vurmak suretiyle vahşice öldürdüler. Bir tarihçinin ifadesiyle **"buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... erkek veya kadın, hepsini katlettiler."**[15] Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" şöyle anlatıyordu:

Görülmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları - ki bunlar en merhametlileriydi - düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. **Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu.** Öyle ki yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda **akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu.**[16]

Haçlı ordusu Kudüs'te iki gün içinde yaklaşık 40 bin Müslümanı üstte anlatılan yöntemlerle vahşice öldürdü.[17]

Haçlıların barbarlığı o kadar taşkındı ki, 4. Haçlı Seferi sırasında, kendi dindaşlarının şehri olan İstanbul'u yağmaladılar, kiliselerdeki altınları söküp parçalamaktan bile çekinmediler.

Elbette ki tüm bu barbarlık Hristiyanlığın siyaset doktrinine aykırıydı. Çünkü Hristiyanlık, İncil'de belirtilen ifadeyle gerçekte bir "sevgi mesajı"dır. Matta İncili'nde Hz. İsa'nın öğrencilerine **"düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin"** dediği yazılıdır. (Matta, 5/44) Luka İncili'nde ise Hz. İsa'nın **"bir yanağına tokat atana diğer yanağını çevir"** dediği bildirilir. (Luka, 6/29) Yeni Ahit'in hiçbir yerinde şiddeti meşrulaştıran bir hüküm yoktur, masum insanların katledilmesi ise tahayyül bile edilemez. "Masumların katliamı" kavramı İncil'de zalim Yahudi kralı Hirodes'in bebek yaştaki Hz. İsa'yı yok etme girişimi olarak geçer.

Peki Hristiyanlık şiddete hiç yer vermeyen bir sevgi dini iken, Hristiyan Haçlılar nasıl olmuş da tarihin en büyük vahşetlerini gerçekleştirmiştir? Bunun en büyük nedeni, Haçlıların cahil insanlardan, "ayak takımı" denebilecek kimselerden oluşan bir güruh olmasıdır. Kendi dinleri hakkında hemen hiçbir şey bilmeyen, İncil'i hayatlarında okumamış, hatta belki görmemiş, Hristiyanlığın ahlaki kıstaslarından habersiz olan kitleler yanlış bir yöne sürüklenmişlerdir. Din adıyla ortaya çıkan bir grup iftirada bulunmuş, "Allah bunu istiyor" şeklindeki Haçlı sloganı ile, bu cahil kitleleri peşlerinden barbarlığa sürüklemiştir. Bu sahtekarca yöntemle dinin kesin olarak yasakladığı fiilleri, geniş halk kitlelerine uygulatmıştır.

O dönemde kültürel yönden çok daha ileri seviyede olan Doğu Hristiyanlarının, örneğin Bizanslıların Haçlılar'dan çok daha insancıl olduklarına dikkat etmek gerekir. Haçlılar gelmeden önce de, onlar gittikten sonra da Ortodoks Hristiyanlar, Müslümanlarla huzur içinde ortak bir yaşam sürmüşlerdir. BBC televizyonu yorumcusu Terry Johns'a göre, Haçlıların Ortadoğu'dan çıkmasıyla "medeni yaşam tekrar başlamış ve üç dinin mensupları yine Kudüs'te birarada yaşama geri dönmüşlerdir."[18]

Haçlılar örneği genel bir olguyu göstermektedir: Bir fikrin takipçileri eğer medeniyetten uzak, fikri yönden az gelişmiş, "cahil" insanlarsa, o zaman şiddete eğilimleri çok yüksek olur. Bu, din dışı ideolojiler için de geçerlidir. Dünyadaki tüm komünist hareketler şiddet yanlısıdır, ama tüm komünistlerin en vahşi ve kana susamış olanları, Kamboçya'da ortaya çıkan Kızıl Khmerler olmuştur. Çünkü onlar komünistlerin en cahilleridir.

Cahil insanlar şiddet yanlısı bir fikri cinnet noktasına götürdükleri gibi, şiddete karşı bir fikre (örneğin dine) de, şiddet karıştırabilirler. İslam dünyasında da bunun örnekleri yaşanmıştır.

Kuran'a Göre Bedevi Karakteri

Peygamberimiz (sav) döneminde Arabistan'da iki temel sosyal yapı vardı. Şehir insanları ve Bedeviler. Arabistan'ın şehirlerinde o dönemin şartlarına göre oldukça gelişmiş bir kültür hakimdi. Ticari ilişkiler bu kentleri dış dünyaya bağlıyor ve bu, şehirli Arapların "görgü"lerini artırıyordu. Giyim kültürüne sahiptiler, edebiyattan ve özellikle de şiirlerden hoşlanıyorlardı. Bedeviler ise çölde yaşayan göçebe kabilelerdi ve çok geri bir kültüre sahiptiler. Sanat ve edebiyattan tümüyle habersizdiler. Çölün sert şartları içinde kaba bir karakter edinmişlerdi.

İslam, yarımadanın en önemli şehri olan Mekke'nin sakinleri arasında doğdu ve gelişti. Ama İslam yayıldıkça Arabistan'ın tüm kabileleri onu aşama aşama kabul ettiler. Bunlar arasında Bedeviler de yer alıyordu. Ama Bedevilerle ilgili bir problem vardı: Entelektüel ve kültürel alt yapıları, İslam'ın derinliğini kavramak için çok yetersizdi. Bir Kuran ayetinde durumları şöyle açıklanıyordu:

Bedeviler inkâr ve nifak bakımından daha şiddetlidir. Allah'ın elçisine indirdiği sınırları bilmemeye de onlar daha 'yatkın ve elverişlidir.' Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 97)

Bedeviler, yani "inkâr ve nifak bakımından daha şiddetli" olup sınır tanımamaya müsait olan sosyal gruplar, Peygamberimiz (sav) döneminde İslam dünyasına dahil oldular. Ancak sonraki dönemlerde İslam dünyası içinde sorun oluşturmaya başladılar. Bedeviler arasında gelişen "Hariciler" adlı mezhep bunun bir örneğiydi. Sünni inancının dışına çıktıkları için "Hariciler" (isyan edenler) olarak bilinen bu sapkın mezhebin en temel özelliği, son derece katı, vahşi ve fanatik olmalarıydı. İslam'ın özü, Kuran ahlakının meziyetleri konusunda hiçbir kavrayışa sahip olmayan Hariciler, birkaç Kuran ayetini gerçek anlamından tamamen çarpıtarak, kendilerinden olmayan tüm Müslümanlara karşı savaş açtılar. Dahası "terör" eylemleri düzenlediler. Peygamber Efendimiz (sav)'in en yakın sahabelerinden biri olan ve onun tarafından "ilim şehrinin kapısı" olarak tarif edilen Hz. Ali, bir Harici tarafından düzenlenen bıçaklı suikast sonucunda şehit edildi. İslam dünyasında daha sonraki dönemde de "Haşhaşiler" olarak bilinen bir başka şiddet örgütü daha gelişti. Bunlar, basit sloganlarla ve vaatlerle kolayca kandırılabilen, dinin özü ve derinliği hakkında hiçbir kavrayışa sahip olmayan, cehaletleri nedeniyle de büyük bir fanatizm sergileyen militanlardan oluşmuş bir "terör örgütü"ydü.

Bir başka deyişle, Haçlılar nasıl Hristiyanlığı gerçek anlamından tamamen çarpıtarak bir vahşet öğretisi gibi yorumladılarsa, İslam dünyasında ortaya çıkan birtakım sapkın gruplar da İslam'ı yanlış yorumlayarak şiddet uyguladılar. Her ikisinin de ortak yönü, Kuran'daki ifadeyle "bedevi", yani cahil, kültürsüz, kendi

içine kapalı, sert ve kaba tabiatlı insanlar olmalarıydı. Uyguladıkları vahşet, bu sosyal yapının bir sonucuydu, mensup olduklarını iddia ettikleri dinin değil.

Terörizmin Kaynaklarından Biri: Üçüncü Dünya Fanatizmi

Buraya kadar belirttiğimiz tarihsel örnekler, sözde "İslami terör" olarak adlandırılan ve son dönemde dünya gündemine oturan tamamen gerçek dışı olan bu olguyu anlamak açısından oldukça aydınlatıcıdır. Çünkü bugün de İslam adına ortaya çıkarak terör uygulayanlar veya bunu destekleyenler -ki bunlar İslam dünyasındaki küçük bir azınlığı temsil etmektedir- İslam'dan değil "bedevi karakteri"nden yola çıkmaktadırlar. İslam'ın özünü hiçbir şekilde anlamamakta, bir barış, huzur ve adalet dini olan İslam'ı, kendi sosyal ve kültürel yapılarından kaynaklanan barbarlığa alet etmeye çalışmaktadırlar. Bu barbarlığın kaynağı ise, "Üçüncü Dünya Fanatizmi" olarak adlandırabileceğimiz, insan sevgisinden nasibini almayan kişilerin akılsızlıklarıdır.

Şu bir gerçektir ki, son bir kaç asırdır İslam dünyası'nın dört bir yanındaki Müslümanlar Batılı güçler veya onların uzantıları tarafından zulme uğratılmıştır. Sömürgeci Avrupa devletleri, Batı tarafından desteklenen yerel sömürgeciler (örneğin İsrail) veya Batı tarafından desteklenen yerel baskıcı rejimler, Müslüman kitlelere büyük acılar yaşatmıştır. Ama bu, Müslümanların Kuran'a göre anlaması, yorumlaması ve tepki vermesi gereken bir durumdur. Kuran'da hiçbir zaman "zulme karşı zulüm" uygulanmasına izin verilmez. Aksine, Allah ayetlerinde Müslümanlara "kötülüğe karşı iyilikle cevap vermelerini" emreder:

İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel olan bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) oluvermiştir. (Fussilet Suresi, 34)

Müslümanların, kendilerine uygulanan zulme karşı elbette tepki duymaları, bunu uygulayanlara buğz etmeleri meşru bir haktır. Ama bu hiçbir zaman gözü kapalı bir nefrete, adaletsiz bir husumete neden olmamalıdır. Allah, bu konuda Müslümanları **"... bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin. İyilik ve takva konusunda yardımlaşın, günah ve haddi aşmada yardımlaşmayın ve Allah'tan korkup-sakının"** (Maide Suresi, 2) diyerek uyarmaktadır.

Dolayısıyla, "dünyadaki mazlum milletlerin temsilciliği" iddiasıyla ortaya çıkarak diğer milletlerin suçsuz insanlarına karşı terör uygulamanın İslam'la hiçbir ilgisi olamaz.

Burada belirtilmesi gereken bir diğer husus, Batılı güçlerin Müslümanlara karşı yukarıda sözünü ettiğimiz zulüm ve baskılarının, Batı'nın tümünün değil, bu medeniyete 19. yüzyılda hakim olan materyalist, din-dışı felsefe ve ideolojilerin

suçu olduğudur. Avrupa sömürgeciliği, Hristiyan ahlakından doğmamıştır, aksine bu ahlaka karşı çıkan din-dışı akımdan doğmuş ve en büyük vahşetlerini 19. yüzyıldaki Sosyal Darwinist ideolojinin desteğiyle gerçekleştirmiştir. Bugün de Batı dünyasının içinde hala zalim, bozguncu, çatışmacı unsurlar olduğu gibi, özellikle Hristiyanlıktan kaynak bulan barışçı, iyiliksever ve adalet yanlısı bir kültür de vardır. Aslında dünya üzerindeki temel fikir ayrılığı Batı ve İslam dünyası arasında değil, hem Batı'da hem de İslam dünyasında dindarlar ile din aleyhtarları (materyalistler, ateistler, Darwinistler vs.) arasındadır.

Üçüncü Dünya fanatizminin İslam'la hiçbir ilgisi bulunmadığının diğer bir göstergesi, bu fanatizmin yakın zamana kadar komünist ideoloji ile özdeşleşmiş oluşudur. Bilindiği gibi günümüzdeki Batı karşıtı terör eylemlerinin benzerleri 1960'lı ve 70'li yıllarda da Sovyetler Birliği'nden destek alan komünist örgütler tarafından gerçekleştirilmiştir. Komünist ideolojinin etkisini yitirmesiyle birlikte, söz konusu örgütleri doğuran sosyal yapıların bir kısmı İslam'ı kullanmaya çalışmaktadır. Eski komünist söylemlerine İslami bazı kavramlar ve semboller katarak oluşturmak istedikleri bu "din kisvesine bürünmüş vahşet", gerçekte İslam'ın özünü oluşturan ahlaki değerlere tamamen aykırıdır.

Bu konuda belirtilmesi gereken son bir husus da, İslam'ın herhangi bir millete veya coğrafyaya ait olmadığıdır. İslam, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği son dindir ve tüm insanlığa hitap etmektedir. Müslümanlar, inandıkları hak dini her kültürden her millete anlatmak, tanıtmak ve onların kalplerini İslam'a ısındırmakla yükümlüdürler.

Dolayısıyla, İslam adına ortaya çıkarak terör uygulayan, baskıcı rejimler oluşturan, dünyayı güzelleştirmek yerine çirkinleştiren kişi ve gruplara karşı tek bir çözüm vardır: İslam ahlakının ortaya konması, anlatılması, kitleler tarafından anlaşılması ve yaşanması.

Radikalizm Yanılgısı

Bu kitapta ele aldığımız terör kavramıyla birlikte incelenmesi gereken bir diğer konu, "radikalizm" olarak tanımlanan olgudur.

Radikalizm, herhangi bir konuda sert, kökten, ani değişimler savunmak ve bu yönde sert ve tavizsiz bir politika izlemek anlamına gelir. Radikaller, köklü değişiklikler peşinde olan ve bunun için sert, sivri, hatta kimi zaman saldırgan bir üslup kullanan kimseler olarak bilinir.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da bir Müslümanın kıstası Kuran olmalıdır. Kuran'a baktığımızda ise, "radikalizm" olarak tanımlanan üslubun, Allah'ın müminlere emrettiği üslupla hiç de uyuşmadığını görürüz. Allah Kuran'da müminleri tarif ve tasvir ederken; yumuşak sözlü, kavga ve çatışmadan kaçınan, en aleyhte gibi gözüken insanlara karşı dahi ılımlı ve dostça yaklaşan, sevecen bir karakter tarif etmektedir.

Bu konuda bize yol gösteren örneklerden biri, Allah'ın Hz. Musa'ya ve Hz. Harun'a Firavun'a gitme emri verirken söylediği "yumuşak söz söyleyin" emridir:

İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, azmış bulunuyor. Ona yumuşak söz söyleyin, umulur ki öğüt alıp-düşünür veya içi titrer-korkar. (Taha Suresi, 43-44)

Firavun kendi devrinin zulüm ve isyanda en ileri gitmiş inkarcısıdır. Allah'ı inkar edip kendini putlaştırmış, dahası Müslümanlara (devrin İsrailoğullarına) korkunç zulümler ve katliamlar uygulamış bir despottur. Ama bu denli düşman bir insana giderken dahi Allah peygamberlerine "ona yumuşak söz söyleyin" buyurmaktadır.

Dikkat edilirse Allah'ın gösterdiği yöntem, ılımlı bir üslupla diyalog kurmaktır. İğneleyici sözler, öfkeli sloganlar, heyecanlı protesto gösterileri ile çatışmak değil.

Üslup konusunda Müslümanlara yol gösterecek diğer bazı örnekler, geçmiş peygamberlerden Hz. Şuayb ile inkarcı kavmi arasında geçen diyalogta da vardır. Kuran'da bu diyalog şöyle bildirilir:

Medyen (halkına da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a ibadet edin, O'ndan başka ilahınız yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik tutmayın; gerçekten sizi bir 'bolluk ve refah (hayır)' içinde görüyorum. Doğrusu sizi çepeçevre kuşatacak olan bir günün azabından korkuyorum."

"Ey kavmim, ölçüyü ve tartıyı -adaleti gözeterek- tam tutun ve insanların eşyasını değerden düşürüp- eksiltmeyin ve yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın."

"Eğer mü'minseniz, Allah'ın bıraktığı (helal işlerden olan kazanç) sizin için daha hayırlıdır. Ben, sizin üzerinizde bir gözetleyici değilim."

Dediler ki: "Ey Şuayb, atalarımızın taptığı şeyleri bırakmamızı ya da mallarımız konusunda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi senin namazın mı emrediyor? Çünkü sen, gerçekte yumuşak huylu, aklı başında (reşid bir adam)sın."

Dedi ki: "Ey kavmim görüşünüz nedir söyler misiniz? Ya ben Rabbimden apaçık bir belge üzerinde isem ve O da beni Kendisi'nden güzel bir rızık ile rızıklandırmışsa? Ben, size yasakladığım şeylerle size aykırı düşmek istemiyorum. Benim istediğim, gücüm oranında yalnızca ıslah etmektir. Benim başarım ancak Allah iledir; O'na tevekkül ettim ve O'na içten yönelip-dönerim." (Hud Suresi, 84-88)

Bu konuşmalar incelendiğinde, Hz. Şuayb'ın kavmini Allah'a iman ve güzel ahlaka davet ettiği ve bunu yaparken son derece ılımlı ve mütevazi bir üslup kullandığı görülür. Ayetlerde geçen bazı ifadelerin bazı hikmetlerini şöyle açıklayabiliriz:

* **"Ben, sizin üzerinizde bir gözetleyici değilim":** Hz. Şuayb bu sözüyle, kavmine, onlar üzerinde bir tahakküm kurmak istemediğini, böyle bir niyeti olmadığını, onlara sadece Allah'ın öğrettiği doğruları bildirdiğini vurgulamaktadır.

* **"Sen, gerçekte yumuşak huylu, aklı başında (reşid bir adam)sın":** İnkarcıların Hz. Şuayb'a karşı kullandıkları bu söz, onun son derece ılımlı, mülayim, nezaketli bir karakter sergilediğini ve bunun inkarcılar tarafından da kabul edilen çok belirgin bir özellik olduğunu göstermektedir. İnkarcılar Hz. Şuayb'ın "reşid" yani olgun, aklı başında, son derece ölçülü bir insan olduğunu kabul etmektedirler.

* **"Ey kavmim görüşünüz nedir söyler misiniz?":** Hz. Şuayb'ın kullanmış olduğu bu ifade, onun inkarcıları, akıl ve vicdanlarını kullanmaları için teşvik ettiğini göstermektedir. Yani Hz. Şuayb, baskıcı, dayatmacı bir üslup kullanmamakta, aksine karşı tarafa fikirlerini sorarak, onları düşünmeye ve kendi içlerinde özgür bir vicdan muhasebesi yapmaya davet etmektedir.

* **"Ben, size yasakladığım şeylerle size aykırı düşmek istemiyorum":** Hz. Şuayb'ın buradaki yasaklaması, fiili bir yasaklama değil, bazı fiillerin günah olduğunu açıklayarak insanları bunlardan vazgeçmeye davet etme şeklindedir. Dahası Hz. Şuayb "bunlarla size aykırı düşmek istemiyorum" diyerek, amacının kavmi ile çatışmak olmadığını, kavga ve huzursuzluk istemediğini, sadece onları imana ve güzel ahlaka davet etmek istediğini vurgulamaktadır.

Kuran ayetleri incelendiğinde, ılımlı, yumuşak, hoşgörülü bir üslubun tüm peygamberlerin ortak özelliği olduğu görülmektedir. Allah Hz. İbrahim'i **"doğrusu İbrahim, çok içli, yumuşak huyluydu"** (Tevbe Suresi, 114) şeklinde tarif etmektedir. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in ahlakını tarif eden bir ayet ise şöyledir:

Allah'tan bir rahmet dolayısıyla, onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın onlar çevrenden dağılır giderlerdi... (Al-i İmran Suresi, 159)

Radikalizmin belirgin bir özelliği "öfkeli üslup"tur. Bu üslup, radikal kimselerin konuşmalarında, yazılarında, gösterilerinde çok belirgin bir biçimde ortaya çıkar. Oysa öfke bir Müslüman vasfı değildir. Allah Kuran'da müminleri tarif ederken **"onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini**

yenenler ve insanlardan bağışlama ile geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever" buyurur. (Al-i İmran Suresi, 134)

Müslümanların öfkeli bir üslup takınmalarını gerektirecek bir durum da yoktur. Bir Müslümanın diğer insanlardan tek isteği, onların da Allah'a iman etmesi ve güzel ahlakla yaşamasıdır. Bu ise ancak Allah'ın o insanlara da hidayet vermesiyle mümkün olur. Biz ne yaparsak yapalım, insanlara ne kadar gerçekleri anlatırsak anlatalım, kalpler Allah'ın elindedir. Allah, **"... iman edenler hâlâ anlamadılar mı ki, eğer Allah dilemiş olsaydı, insanların tümünü hidayete erdirmiş olurdu"** ayetiyle, bu çok önemli gerçeği Müslümanlara hatırlatmaktadır. (Rad Suresi, 31)

Aynı gerçeği vurgulayan bir diğer ayet şöyledir:

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

Bu nedenle bir Müslümanın görevi, sadece gerçekleri anlatmak, insanları bu gerçeklere davet etmektir. İnsanların bunu kabul edip etmemeleri, tamamen onların vicdanlarına kalmış bir meseledir. Allah bu gerçeği yine Kuran'da vurgulamakta, "dinde zorlama olmadığını" haber vermektedir:

Dinde zorlama yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulba yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir. (Bakara Suresi, 256)

Dolayısıyla ne insanların iman edip Müslüman olmaları, ne de Müslüman olanların ibadetleri yerine getirmeleri veya günahtan sakınmaları için hiçbir zorlama yapılamaz. Bunun için sadece öğüt verilir. Allah, Müslümanların "zorba" olmadıklarını, Peygamberimiz (sav)'e hitaben vahyettiği bazı ayetlerinde şöyle açıklamaktadır:

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

De ki: "Ey insanlar, şüphesiz size Rabbinizden hak gelmiştir. Kim hidayet bulursa, o ancak kendi nefsi için hidayet bulmuştur. Kim saparsa, o da, kendi aleyhine sapmıştır. Ben sizin üzerinizde bir vekil değilim." (Yunus Suresi, 108)

Müslümanlar; sadece din ahlakını anlatmakla sorumlu olduklarına, insanların üzerinde hiçbir şekilde zorba ve zorlayıcı olmadıklarına, en zalim inkarcılara karşı bile "yumuşak söz" söylemekle sorumlu tutulduklarına göre, "radikal" de olamazlar. Çünkü radikalizm, saydığımız tüm bu özelliklerin aksini savunmakta ve uygulamaktadır. Gerçekte radikalizm İslam dünyasına sonradan girmiş olan İslam dışı bir fikir akımı ve siyasi tutumdur. Nitekim "radikalizm" olarak tarif edilen sosyal olgular incelendiğinde, bunların aslında **eskiden komünistler tarafından kullanılan yöntem ve söylemlerin bir derlemesi** olduğu veya gerçekte İslam'da hiçbir yeri olmayan **"öfkeli soy koruyuculuğu"**nun (Fetih Suresi, 26) bir ifadesi olarak ortaya çıktığı görülecektir.

Tüm Müslümanların, Kuran'ın ruhuna ve özüne aykırı olan bu sert, öfkeli, çatışmacı üsluptan tamamen uzak durması, bunun yerine Allah'ın Kuran'da tarif ettiği ılımlı, yumuşak, hoşgörülü, sakin ve sevecen üslubu özümsemesi gerekir. Müslümanlar; olgunlukları, hoşgörüleri, itidal, tevazu ve sükunetleri ile tüm dünyaya örnek olmalı, insanları kendilerine ve dolayısıyla İslam ahlakına hayran bırakmalıdırlar. Sadece bu alanlarda değil, bilim, kültür, sanat, estetik ve toplumsal düzen gibi alanlarda da büyük atılımlar ve güzel eserlerle hem İslam'ı en güzel şekliyle yaşamalı hem de dünyaya İslam ahlakını tanıtmalıdırlar. İslam'ı insanlara anlatmanın da, İslam'a karşı olan fikirlerle mücadele etmenin yolu da bu saydığımız kavramlardan geçmektedir. Allah, aşağıdaki ayette, bir Müslümanın diğer insanlara karşı kullanacağı üslubun nasıl olması gerektiğini açıkça bildirmektedir:

Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel bir biçimde mücadele et. Şüphesiz senin Rabbin yolundan sapanı bilendir ve hidayete ereni de bilendir. (Nahl Suresi, 125)

Terörün Psikolojisi ve Yöntemleri

"Terör" kavramının günlük lisanda kullanılan anlamından daha geniş bir kapsamı vardır.

Günümüzde terör kavramı, genellikle radikal ideolojik gruplar tarafından yürütülen silahlı mücadeleyi ifade etmektedir. Terör Türkçedeki karşılığı ile **"korkutma, yıldırma"** anlamına gelmektedir. Ancak bu korkutma ve yıldırma oldukça büyük çaplıdır ve insanların tüm hayatlarını kaplayacak kadar yoğun bir korku durumunu ve **şiddet** halini ifade etmektedir. Terör, insanları yıldırmak, sindirmek yoluyla onlara belli düşünce ve davranışları benimsetmek için yoğun ve sistematik bir korkuyu ve bu korkuya neden olabilecek her türlü şiddet eylemini içerir. Ancak her durumda terörün yöneldiği hedef, dolaylı ya da doğrudan halkın kendisi olmaktadır.

Bir terör örgütü, halkı kendi yanına çekebilmek için terör uygular: Elde edeceği korkunun kendisine güç vereceğini, bu güç sayesinde de halkı, ya da çoğu kez halkın bir bölümünü kendisine destekçi kılabileceğini hesaplar. Bu sözünü ettiğimiz terör türü, "terör" dendiğinde ilk anlaşılan şeydir ve genellikle "sol terör" olarak tanımlanır.

Ancak bir de Üçüncü Dünya ülkelerinde rastlanan ve dikta rejimleri tarafından uygulanan terör vardır. Aslında buradaki mantık, sol terördeki mantığın bir "makro" uygulamasından başka bir şey değildir. İktidarın sahibi olan kadro ya da diktatör, baskıcıdır; iktidarını sadece kendi şahsi çıkarına kullanmaktadır. Ve bu yüzden çeşitli toplumsal muhalefetlerle karşı karşıyadır. Bu durumda, söz konusu dikta rejimi, muhalefetten daha güçlü olduğunu kanıtlamak için yine aynı formülü kullanır: Terör uygular ki, halk kendisinden korksun. Ve bu korku ona güç sağlasın.

Terör örgütleri, savundukları ideolojiye bağlı olarak, haksızlık ve zulüm yaptığını düşündükleri yönetim ve yöneticileri bertaraf etmeyi, böylece daha mutlu ve adaletli bir hayat tarzını amaç edindiklerini ileri sürmektedirler. Oysa bu hiç de gerçekçi bir yaklaşım değildir. Allah Bakara Suresi'nin ilk ayetlerinde, bu tür bir anlayışa sahip olanlar için şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine: "Yeryüzünde fesat çıkarmayın" denildiğinde: "Biz sadece ıslah edicileriz" derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler." (Bakara Suresi, 11-12)

Dikkat edilecek olursa, terörü bir yöntem olarak benimseyenler, kimi zaman birbirlerine karşılıklı yarar sağlayacak bir ittifak içine girmektedirler. Çünkü terörü uygulayanlar, ellerindeki silahın kendilerine sağladığı birtakım "rant"ları elde etmektedirler. Bu noktada, artık idealler kaybolur.

Teröristler için, insan öldürmek kendileri için bir "yaşam biçimi" haline gelir. Masum insanlara hiç acımaksızın kurşun sıkabilir, küçük çocukların üzerine bomba atabilirler. Kan dökmek onlar için bir zevk ve amaç haline gelir. İnsanlıktan çıkıp, gözü dönmüş birer vahşi hayvana dönüşürler. Aralarında en ufak bir merhamet hissi gösteren olsa, onu hemen korkak veya hain olarak ilan edip safdışı ederler. Zaten çoğu zaman birbirlerine karşı da silaha sarılır, kendi içlerindeki fraksiyonlara karşı kanlı tasfiyeler gerçekleştirirler.

Görüldüğü gibi terörizm, tamamen şeytani bir "kan dökme kuyusu"ndan başka bir şey değildir. Her kim bu vahşet çarkına destek olursa, şeytani bir sisteme destek olmuş olur. Bir teröristin dini kavramları kullanması, dini sembollerle hareket etmesi kimseyi yanıltmamalıdır. Bu şekilde sahte bir dini kisveye bürünen teröristler, hem kan döktükleri hem de bunu din adına gibi göstererek din aleyhinde propaganda yaptıkları için, iki kere suçludurlar.

Terör ile din, taban tabana zıttır. Terörizm saldırgan olmayı, öldürmeyi, savaşmayı, acı çektirmeyi, zulmetmeyi yol olarak benimsemiştir. Ancak tüm bunlar Kuran'a göre zalimliktir. Allah barışı, uzlaşmayı, iyilikte bulunmayı ve insanların arasını düzeltmeyi emreder. Terörü ve her türlü bozgunculuk hareketini yasaklar ve bu tür bir eylem içinde olanları lanetlediğini bildirir:

"Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir." (Rad Suresi, 25)

Terörün içinde olan, bir şekilde bu zulme bulaşmış insanların temel özellikleri, Allah korkusundan ve sevgisinden tamamen uzak, kalpleri katılaşmış, hastalıklı bir ruh haline sahip olmalarıdır. Allah Kuran'da bu karakterdeki insanlardan şöyle bahsetmiştir:

Şunların hiçbirine itaat etme: Yemin edip duran, aşağılık, Alabildiğine ayıplayıp kötüleyen, söz getirip götüren (gizlilik içinde söz ve haber taşıyan), Hayrı engelleyip sürdüren, saldırgan, olabildiğince günahkar, Zorba-saygısız, sonra da kulağı kesik; (Kalem Suresi, 10-13)

Haksız yere isyan etmek ve saldırmak da Allah'ın haram kıldığı bir harekettir. İslam'da günümüzde "terör" veya "anarşi" olarak nitelendirdiğimiz bu eylemler yasaklanmıştır:

De ki: "Rabbim yalnızca çirkin-hayasızlıkları -onlardan açıkta olanlarını ve gizli olanlarını,- günah işlemeyi, haklı nedeni olmayan 'isyan ve saldırıyı' kendisi hakkında ispatlayıcı bir delil indirmediği şeyi Allah'a şirk koşmanızı ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır." (Araf Suresi, 33)

İSLAM'IN EHLİ KİTABA BAKIŞI

Günümüzdeki terör sorununa paralel olarak gündeme gelen bir diğer önemli konu da, Batı ve İslam dünyası arasındaki ilişkidir. Bilindiği gibi 90'lı yıllardan itibaren bazı yorumcular dünyanın bir Batı-İslam çatışmasına gebe olduğunu ileri sürmüşlerdir. Samuel Huntington'ın ünlü Medeniyetler Çatışması tezinin ana teması da budur. Oysaki bu tez, her iki medeniyet içindeki bazı radikal va cahil unsurların etkisinin abartılmasından kaynaklanan hayali bir senaryoya dayanmaktadır. Gerçekte İslam medeniyeti ve Batı medeniyeti arasında bir çatışma olamaz, çünkü Batı medeniyetinin temellerini oluşturan Yahudi-Hristiyan inancı, İslam'la çatışma değil uyum ve ittifak içindedir.

Kuran'da Yahudiler ve Hristiyanlar "Ehl-i Kitap" olarak isimlendirilirler. Bunun nedeni, her iki dinin mensuplarının da, Allah'ın vahyettiği İlahi kitaplara tabi olmalarıdır. İslam'ın, Ehl-i Kitaba karşı bakışı ise son derece adil ve merhametlidir.

İslam'ın Ehl-i Kitaba karşı adil tutumu, henüz İslam'ın doğduğu yıllarda şekillenmiştir. Bilindiği gibi o dönemde Müslümanlar, Mekke'deki putperestlerin baskı ve işkenceleri altında inançlarını korumaya çalışan bir azınlık durumundaydılar. Bu baskıların şiddeti nedeniyle bazı Müslümanlar Mekke'yi terk etmeye ve adaletli bir yönetime sığınmaya karar verdiler. Peygamberimiz Hz. Muhammed, onlara Etiyopya'daki Hristiyan Kral Necaşi'ye sığınmalarını söyledi. Bu öğüde uyan Müslümanlar Etiyopya'ya gittiklerinde, kendilerini sevgi ve saygıyla karşılayan son derece adaletli bir yönetim buldular. Kral Necaşi, kendilerine Müslümanların teslim edilmesini isteyen putperest elçilerin isteklerini geri çevirdi ve Müslümanların, ülkesinde özgürce yaşabileceklerini açıkladı.

Hristiyanların şefkat, merhamet ve adalet kavramlarına dayanan bu tavırları, Allah'ın Kuran'da dikkat çektiği bir gerçektir. Bir Kuran ayetinde şöyle açıklanmaktadır:

... Onlardan, iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da: "Hristiyanlarız" diyenleri bulursun. Bu, onlardan (birtakım) papaz ve rahiplerin olması ve onların gerçekte büyüklük taslamamaları nedeniyledir. (Maide Suresi, 82)

Ehl-i Kitabın Müslümanlar İle Ortak İnançları ve Değerleri

Hristiyanların ve Müslümanların inançları pek çok yönden ortaktır. Aynı şekilde Yahudilik de İslam'la pek çok ortak inancı paylaşmaktadır. Allah Kuran'da

Müslümanların Ehl-i Kitapla Allah'a imanda birleştiğini **"... Bize ve size indirilene iman ettik; bizim ilahımız da, sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz."** (Ankebut Suresi, 46) ayetiyle bildirir.

Her üç dinin mensupları da;

- **A**llah'ın tüm evreni yoktan yarattığına ve tüm maddeye sonsuz kudretiyle hakim olduğuna inanmaktadırlar.
- Allah'ın canlıları ve insanı mucizevi biçimde yarattığına ve insanın Allah'ın verdiği bir ruha sahip olduğuna iman etmektedirler.
- Ölümden sonra dirilişe, cennet ve cehennemin varlığına, meleklerin varlığına iman etmekte, Allah'ın hayatımızı bir kader üzere yarattığına inanmaktadırlar.
- Tarih boyunca, Allah'ın insanlara Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf ve Hz. Musa gibi pek çok peygamber gönderdiğine inanmakta ve tüm bu peygamberleri sevmektedirler. Bir ayette Müslümanların peygamberler arasında hiçbir ayrım yapmadıkları şu şekilde bildirilir:

Elçi, kendisine Rabbinden indirilene iman etti, mü'minler de. Tümü, Allah'a, meleklerine, Kitaplarına ve elçilerine inandı. "O'nun elçileri arasında hiçbirini (diğerinden) ayırdetmeyiz. İşittik ve itaat ettik. Rabbimiz bağışlamanı (dileriz). Varış ancak Sanadır" dediler. (Bakara Suresi, 285)

Sadece inanç konularında değil, ahlaki değerler konularında da Ehl-i Kitabın inançları Müslümanlarla uyum içindedir. Günümüzde; fuhuş, eşcinsellik, uyuşturucu bağımlılığı gibi ahlaksızlıkların, bencil, çıkarcı, acımasız insan modelinin hızla yaygınlaştığı bir dünyada, Ehl-i Kitap ve Müslümanlar aynı erdemlere inanmaktadırlar: Namus, iffet, tevazu, fedakarlık, dürüstlük, şefkat, merhamet, karşılıksız sevgi...

Ehl-i Kitabın ve Müslümanların Ortak Düşmanları

Hristiyanlık, Yahudilik ve İslam'ı yaklaştıran bir diğer önemli gerçek, çağımızda dünyada etkili olan dinsiz felsefeler ve bunların sebep olduğu felaketlerdir.

Çağımızın en tanınan ve insanlara en çok zarar veren ateist ideolojileri arasında materyalizm, komünizm, faşizm, anarşizm, ırkçılık, nihilizm, egzistansiyalizm gibi fikir akımları sayılabilir. Bunların evren, toplum ve insan hakkındaki sahte teşhislerine, aldatıcı tanım ve tasvirlerine kanan birçok insan imanını kaybetmiş veya kuşkuya düşmüştür. Dahası bu ideolojiler insanları, toplumları ve milletleri büyük buhranlara, çatışmalara, savaşlara sürüklemiş ve

dünyaya büyük felaketler getirmiştir. İnsanlığın halen yaşadığı acılar, sıkıntılar ve bunalımlarda da bunların payı büyüktür.

Adı geçen ideolojiler, Allah'ı ve yaratılışı inkar ederlerken ortak bir temele, sözde bilimsel bir düşünce olan Darwin'in evrim teorisine dayanırlar. Darwinizm, din aleyhtarı felsefelerin temelini oluşturur. Bu teori, "canlılar tesadüfler sonucunda ve yaşam mücadelesi sayesinde evrimleşirler" iddiasındadır. Dolayısıyla Darwinizm'in insana verdiği en önemli telkin, "kimseye karşı sorumlu değilsin, hayatını tesadüflere borçlusun, yaşamak için mücadele etmen, gerekirse diğerlerini ezmen gerekir. Bu dünya çatışma ve menfaat dünyasıdır" telkinidir. "Doğal seleksiyon", "yaşam mücadelesi", "güçlülerin hayatta kalması" gibi Darwinist kavramların verdiği toplumsal mesaj, işte bu telkindir. Bu ahlak anlayışı, insanlara bencil, menfaatperest, acımasız ve zalim olmayı öğütlemekte; şefkat, merhamet, fedakarlık, tevazu gibi meziyetleri ise yok etmekte, bunu da "hayatın kuralları"nın bir gereği gibi göstermektedir

Bu Darwinist telkin, kuşkusuz Ehl-i Kitabın inançlarının ve Kuran'ın mesajının tamamen zıttıdır. Dolayısıyla Darwinist telkin, her üç dine de tamamen muhalif bir dünyanın temelini oluşturmaktadır.

Bu gerçek karşısında, Allah'a inanan ve O'nun öğrettiği güzel ahlakı kabul eden Ehl-i Kitabın ve Müslümanların işbirliği yapması gerekir. Her üç dinin mensupları, el ele vererek, zaten hiçbir bilimsel temeli bulunmayan, sadece materyalist felsefe uğruna ayakta tutulmak istenen Darwinizm'in yanlışlığını tüm dünyaya anlatmalıdır. İnançsızlıktan kaynak bulan tüm diğer yıkıcı idelojilere (komünizme, faşizme, ırkçılığa), ahlaki dejenerasyona karşı da el birliği ile fikri bir mücadele yürütmelidirler. Bu gerçekleştirildiği takdirde dünya çok kısa zamanda barış, huzur ve adalete kavuşacaktır.

Antisemitizm İslam'a Tamamen Aykırı Bir Irkçılıktır

Çağımızda dünya barışını tehdit eden, masum insanların huzur ve güvenliğini hedef alan ideolojilerin biri de antisemitizmdir. Yani, Yahudilere karşı duyulan ırkçı nefret.

Antisemitizm 20. yüzyılda büyük felaketlere imza atmıştır. Nazilerin Yahudilere karşı gerçekleştirdikleri zulüm ve katliamlar kuşkusuz bunların en korkuncudur. Bunun yanı sıra dünyanın pek çok ülkesinde, pek çok otoriter rejim Yahudileri hedef almış ve zulme uğratmıştır. Faşist ideolojiye sahip örgütler, Yahudilere karşı kanlı saldırılar veya taciz eylemleri düzenlemişlerdir ve bunun örnekleri günümüzde devam etmektedir.

Peki bir Müslümanın antisemitizme bakışı ne olmalıdır?

Cevap açıktır: **Her Müslüman, diğer tüm ırkçı ideolojiler gibi antisemitizme de karşı çıkmalı, bu nefret idelojisiyle mücadele etmeli ve**

diğer tüm insanlar gibi Yahudilerin de haklarını korumalıdır. Her Müslüman, İsrail'de veya diasporada olsun, dünya üzerindeki her Yahudinin özgürce yaşama, ibadet etme, kimliklerini koruma ve ifade etme haklarını tanımalı ve savunmalıdır.

Günümüzde Müslümanlar haklı olarak İsrail Devleti'nin işgalci, zalim, mütecaviz politikalarını kınamaktadırlar. Ama elbette Siyonizmin suçları nedeniyle masum Yahudiler (İsrail vatandaşları dahil) eleştirilemez.

Hiçbir zaman bir toplumu bütün olarak eleştirmemek, doğrularla yanlışları, zalimlerle suçsuzları ayırt etmek gerektiği, Kuran'da özellikle vurgulanan bir emirdir. Kuran'da, Allah'ın emirlerine aykırı davranan Yahudi ve Hristiyanların günahları anlatıldıktan sonra, diğer bazı Yahudi ve Hristiyanların güzel ahlakından şöyle söz edilir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehlinden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Dolayısıyla bir Müslüman olarak İsrail işgaline ve devlet terörüne karşı gösterdiğimiz tepkinin antisemitizmle hiçbir benzerliği olamaz. İsrail'in karşı çıktığımız yönü, resmi ideolojisi olan Siyonizm'in bir ırkçılık oluşudur. Antisemitizme karşı çıkmamızın nedeni de aynıdır.

Antisemitizm gerçekte pagan bir ideolojidir ve İlahi dinlere inanan hiçbir insan tarafından savunulamaz. Bir antisemit, Hz. İbrahim'e, Hz. Musa'ya veya Hz. Davud'a da düşmandır ki, bu insanlar Allah'ın seçip insanlara örnek olarak görevlendirdiği kutlu peygamberlerdir. Antisemitizm gibi diğer ırkçılık örnekleri de (örneğin zenci düşmanlığı vs. gibi) yine İlahi dinlerin dışındaki çeşitli ideoloji ve batıl inanışlardan kaynaklanan sapkınlıklardır.

Dahası antisemitizm ve diğer ırkçılık örnekleri incelendiğinde, bunların Kuran ahlakına tamamen zıt bir düşünce ve toplum modeli savundukları açıkça görülür. Örneğin antisemitizmin kökeninde nefret, şiddet ve acımasızlık hisleri vardır. Bir antisemit, Yahudi insanların (kadın, çocuk, yaşlı ayrımı olmaksızın) katledilmelerini, işkence görmelerini savunacak kadar zalim olabilir. Oysa Kuran ahlakı, insanlara sevgi, şefkat ve merhameti öğretir. Müslümanlara, düşmanları olan kimselere karşı dahi adil ve bağışlayıcı olmalarını emreder.

Öte yandan antisemitler ve diğer ırkçılar, farklı etnik kökenden gelen veya farklı inanıştaki insanların barış içinde birarada yaşamalarına karşıdırlar. (Örneğin Alman ırkçısı olan Naziler ve Yahudi ırkçısı olan Siyonistler, Almanlarla

Yahudilerin birarada yaşamalarına karşı çıkmışlar, her iki taraf da bunu kendi ırkı adına bir dejenerasyon olarak kabul etmiştir.) Oysa daha önce belirttiğimiz gibi, İslam'da böyle bir ayrım yoktur. Hucurat Suresi 13. ayette ırklar arasında en ufak bir ayrım yapılmadığı gibi, farklı inançtaki insanların da aynı toplum yapısı altında barış ve huzur içinde yaşamaları teşvik edilir.

Kuran'a Göre Müslüman, Yahudi ve Hristiyanlar Dostça Yaşamalıdır

Kuran'da Ehl-i Kitap (kitap sahipleri) olarak anılan Yahudiler ve Hristiyanlar tek Allah'a inanan ve O'ndan gelen hükümlere tabi olmuş insanlardır. Ve bu onları Müslümanlara yakın kılmaktadır.

Kuran'da Ehl-i Kitap ile müşrikler arasında önemli ayrımlar yapılır. Bu, özellikle de sosyal hayat açısından dikkat çekicidir. Örneğin müşrikler için **"ancak bir pisliktirler; öyleyse bu yıllarından sonra artık Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar"** (Tevbe Suresi, 28) denir. Çünkü müşrikler, hiçbir İlahi kural tanımayan, hiçbir ahlaki kıstası olmayan, her türlü pislik ve sapkınlığı işleyebilecek insanlardır.

Ancak Ehl-i Kitap, temeli Allah'ın vahyine dayanan bazı ahlaki kıstaslara, haram ve helal kavramlarına sahiptir. Bunun için Kitap Ehlinden kimselerin pişirdiği bir yemek, Müslümanlar için helal kılınmıştır. Aynı şekilde Müslüman erkeklere Kitap Ehlinden kadınlarla evlenme izni verilmiştir.

Bu konuyla ilgili ayette Allah şöyle buyurur:

"Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı. <u>Kitap verilenlerin yemeği size helal, sizin de yemeğiniz onlara helaldir.</u> Mü'minlerden özgür ve iffetli kadınlar ile sizden önce (kendilerine) <u>kitap verilenlerden özgür ve iffetli kadınlar da,</u> namuslu, fuhuşta bulunmayan ve gizlice dostlar edinmemişler olarak -onlara ücretlerini (mehirlerini) ödediğiniz takdirde- size (helal kılındı). Kim imanı tanımayıp küfre saparsa, elbette onun yaptığı boşa çıkmıştır. O ahirette hüsrana uğrayanlardandır." (Maide Suresi, 5)

Bu hükümler, Müslümanlar ile Ehl-i Kitap arasında nikah sonucu akrabalık bağlarının kurulabileceğini, iki tarafın birbirlerinin yemek davetlerine icabet edebileceklerini gösterir ki, bunlar **sıcak insani ilişkiler ve huzurlu bir ortak yaşam kurulmasını** sağlayacak esaslardır. Kuran'da bu ılımlı ve hoşgörülü bakış tavsiye edilirken, Müslümanların aksi bir fikirde olması düşünülemez.

Peygamber Efendimiz (sav)'in Ehl-i Kitaba yönelik adil ve hoşgörülü uygulamaları da müminler açısından çok güzel örnekler içermektedir. Örneğin Arap Yarımadası'nın Güney kısmındaki Hristiyan Necran Halkı ile yapılan sözleşmenin maddelerinden biri şu şekildedir:

Necranlıların ve maiyetindekilerin canları, malları, dinleri, varları ve yokları, aileleri, kiliseleri ve sahip oldukları herşey Allah'ın ve Allah'ın Peygamberinin güvencesi (himayesi) altına alınacaktır.[21]

Peygamberimiz (sav) bu ve benzeri anlaşmalarla, aşağıdaki ayetin tecelli etmesine ve Kitap Ehlinin de Müslümanlarla birlikte huzur ve barış dolu bir yaşam sürdürmesine vesile olmuştur:

Şüphesiz, iman edenler(le) Yahudiler, Hristiyanlar ve sabiiler(den kim) Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve salih amellerde bulunursa, artık onların Allah Katında ecirleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 62)

Peygamberimiz (sav)'in Hristiyan, Yahudi ve müşrik topluluklarla imzaladığı Medine Vesikası adil ve hoşgörü örneği olan anlaşmaların en önemlisidir. Müslümanların Medine'ye hicretinin ardından hazırlanan Medine sözleşmesi, 622 yılında, farklı inançlara sahip olan halkların taleplerine cevap vermek üzere, Hz. Muhammed (sav)'in önderliğinde kaleme alınmış ve yazılı bir hukuki sözleşme olarak hayata geçirilmiştir. Bunun sonucunda da bir yüzyılı aşkın bir süredir birbirine karşı düşmanca duygular besleyen farklı din ve ırklara sahip topluluklar birarada ortak bir yaşam kurma şansını elde etmişlerdir. Hz. Muhammed (sav) bu sözleşme yoluyla her fırsatta birbirlerine saldıran, düşmanca duygular besleyen ve uzlaşamayan toplulukların arasındaki çatışmaların son bulabileceğini, onların anlaşarak birarada yaşayabileceklerini göstermiştir.

Medine sözleşmesine göre herkes hiçbir baskı olmadan istediği dini, inancı, siyasi ya da felsefi seçimi yapmakta özgürdür. Kendi görüşlerine sahip insanlarla bir topluluk oluşturabilir. Kendi hukukunu uygulamakta özgürdür. Ancak suç işleyen kimse, hiç kimse tarafından korunmayacaktır. Sözleşmeye taraf olan gruplar birbirleriyle yardımlaşacak, birbirlerine destek olacaklardır ve Peygamberimiz Hz. Muhammed'in himayesi altındadırlar. Karşılıklı taraflar arasındaki anlaşmazlıklar Allah'ın Resulü'ne götürülecektir.

Peygamberimizin hazırlattığı bu sözleşme kademeli bir biçimde 622 yılından 632'ye kadar uygulanmıştır. Bu vesika ile kan ve akrabalık bağlarına dayalı kabile tarzı yapılanma aşılmış, coğrafi, kültürel ve etnik kökeni tamamen birbirinden farklı insanlar biraraya gelerek, bir birlik oluşturmuşlardır. Medine Vesikası'nda çok geniş bir din ve inanç özgürlüğü sağlanmıştır.

Manastırlar, Kiliseler ve Havralara Saygı Gösterilmelidir

Kuran'dan öğrendiğimiz bir diğer önemli gerçek, Müslümanların Yahudi ve Hristiyanların ibadet yerlerine son derece saygılı olmaları gerektiğidir. Kuran'da Ehl-i Kitabın ibadet yerleri olan manastır, kilise ve havralardan da Allah'ın koruduğu ibadet mekanları olarak söz edilir:

"... Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi olmasaydı, <u>manastırlar, kiliseler, havralar</u> ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah Kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır." (Hac Suresi, 40)

Bu ayet, her Müslümana, Ehl-i Kitabın mabetlerine saygılı davranmanın ve bu mabetleri korumanın önemini göstermektedir. Gerçekte Allah Kuran'da Müslümanlara hiçbir kavme karşı düşmanlık beslememeyi emretmektedir. Pek çok ayette müşriklere karşı da adaletli olmak emredilmektedir. Nitekim Peygamberimiz (sav) Kitap Ehli ile olduğu gibi müşriklerle de toplumsal düzeni sağlamak için bazı anlaşmalar yapmıştır. Müşriklere her zaman için adaletle davranılmış, onların korunma ve himaye talepleri Peygamber Efendimiz (sav) tarafından kabul edilmiştir.

Bu himaye talebi herhangi bir haksızlığa veya saldırıya uğrama ihtimaline karşı Peygamberin korumasını talep etmek, onun yanına sığınmak anlamını da taşımıştır. Hayatı boyunca Peygamberimiz (sav)'den pek çok gayrimüslim ve müşrik himaye talebinde bulunmuş, o da bu kişileri himayesi altına alarak, güvenliklerini sağlamıştır. Çünkü Allah, Tevbe Suresi'nde müşriklerin sığınma hakkı talep ettiklerinde, bu taleplerinin kabul edilmesini emretmiştir. Ayet şu şekildedir:

Eğer müşriklerden biri, senden 'eman isterse', ona eman ver; öyle ki Allah'ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu 'güvenlik içinde olacağı yere ulaştır. (Tevbe Suresi, 6)

Yahudiler ve Hristiyanlar Kitap Ehlidir, yani Allah'ın indirmiş olduğu bir kitaba tabi olmuşlardır. Doğru-yanlış, haram-helal kavramlarına sahiptirler. Allah'a hesap vereceklerini bilmekte, O'nun peygamberlerini sevip-saymaktadırlar. Bunlar Müslümanların Ehl-i Kitap ile kolaylıkla birarada yaşayabileceğini gösterir.

Ortak Bir Kelimede Birleşmek

Allah Kuran'da, Müslümanlara, Ehl-i Kitap hakkında bir emir verir; onları "ortak bir kelimede birleşmeye" çağırmak:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim." (Al-i İmran Suresi, 64)

Bizim Hristiyanlara ve Yahudilere olan çağrımız da budur: Allah'a iman eden ve O'nun vahyine itaat eden insanlar olarak, gelin ortak bir "iman" kelimesinde birleşelim. Hepimiz Yaratıcımız ve Rabbimiz olan Allah'ı sevelim. O'nun emirlerine uyalım. Ve Allah'ın bizi daha da doğruya eriştirmesi için dua edelim.

Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler bu şekilde ortak bir kelimede birleştiklerinde, birbirlerinin düşmanı değil dostu olduklarını anladıklarında, asıl düşmanın ateizm ve dinsizlik olduğunu gördüklerinde, dünya çok daha farklı bir yer olacaktır. Şefkat ve sevgi ile, bilim ışığı altında bu fikirlere karşı ilmi bir mücadele yürütüldüğü takdirde, asırlardır süren çatışmalar, husumetler, korkular, terör eylemleri sona erecek ve "ortak bir kelime" üzerinde sevgi, saygı ve huzura dayalı yeni bir medeniyet kurulacaktır.

Müslümanların göz önünde bulundurmaları gereken önemli gerçekler vardır. Unutmamalıdırlar ki, farklı milletler ve inançlar hakkında Allah'ın bize Kuran'da öğrettiği kıstaslar açıktır:

- Kuran ahlakı her türlü ırkçılığı ortadan kaldırmaktadır.
- Kuran'da, İslam'a ve Müslümanlara karşı düşmanca bir tavır göstermedikleri sürece, farklı dinlere karşı da son derece ılımlı ve dostça bir tutum izlenmesi emredilir.

Yahudilerin Kuran'da eleştirilen, uyarılan ve dikkat çekilen pek çok hataları olduğu açık bir gerçektir. Günümüzde de İsrail'in işlediği insanlık suçları aşikardır. Ama tüm bunlar, Müslümanların Yahudilere karşı husumet beslemesine kesinlikle neden olmamalıdır. Bir kısım Yahudilerin Siyonist ideoloji nedeniyle işledikleri suçlar, asla gerçek Yahudi dinine ve milletine mal edilemez. Yine Kuran'da bizlere öğretilen temel bir bakış açısı da, insanlar hakkında belirli bir ırk, halk veya dinden oldukları için topluca hüküm vermemektir. Her farklı insan topluluğunun içinde iyiler de kötüler de bulunur. Kuran'da bu ayrıma dikkat çekilir. Örneğin Ehl-i Kitabın bir kısmının Allah'a ve dine karşı isyankar oldukları anlatıldıktan sonra, bunun istisnası da belirtilir ve şöyle denir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehlinden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar.

Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Bir diğer ayette ise **"Andolsun, Biz her ümmete: "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, onlardan kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün."** (Nahl Suresi, 36) şeklinde buyrulur. Allah her elçiye Allah'ın tek olduğunu, bütün ibadet, kulluk ve itaatin yalnızca O'na yönelik olması gerektiğini vahyetmiştir. Ancak elçilerin tebliğ yaptığı kişilerin ve gönderdiği kitapla uyarılanların bazıları doğru yolu bulacak, bazıları ise doğru yoldan sapacaklardır. Bazı insanlar iyilerden taraf olurken, bazıları bozgunculuğu yol edineceklerdir. Bu Allah'ın bir kanunudur. İman edenler de bu bakış açısına sahip olmalı, her dinden güzel ahlaklı ve Allah'tan korkan, samimi dindarlar olabileceği gibi, din ahlakından uzak kişiler olabileceğini de akıllarından çıkarmamalıdırlar.

Temennimiz, tüm ırkçı saplantıların terk edileceği, hangi ırka ve inanca mensup olurlarsa olsunlar insanların birarada barış içinde yaşayabilecekleri, herkesin hakkının gözetilip herkese saygı duyulacağı bir dünyanın kurulmasıdır. Hiç şüphesiz iman edenlerin birlik olup tüm din-dışı ideolojilere karşı yapacakları bir fikri mücadele özlenen barış ve huzuru sağlayacaktır. Allah ayetlerinde şu şekilde buyurmaktadır:

İnkâr edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

Sizden önceki nesillerden onlardan kurtardığımızdan pek azı dışında yeryüzünde bozgunculuğu önleyecek fazilet sahibi kişiler bulunmalı değil miydi? Zulmedenler ise, içinde bulundukları refahın peşine düştüler. Onlar, suçlu-günahkarlardı. (Hud Suresi, 116)

İSLAM, ORTADOĞUYA BARIŞ VE HUZUR GETİRMİŞTİR

Tarihi incelediğimiz zaman, Müslüman yöneticilerin hakim olduğu topraklarda her zaman için barışın, hoşgörünün ve huzurun hakim olduğunu görürüz. Peygamber Efendimizin yaşadığı süre boyunca fethettiği topraklarda yaptığı uygulamalar bunun çok önemli bir örneğidir. Ancak Peygamberimiz Hz. Muhammed'den sonra da Kuran ahlakından taviz vermeyen ve elçilerin yolunu izleyen adil yöneticiler barış ve huzur dolu bir toplum oluşturmayı başarmışlardır. Kuran'da tarif edilen gerçek adalet, doğruluk ve dürüstlük, bu yöneticiler döneminde de hüküm sürmüş ve bu yönetimler, kendilerinden sonra gelecek insanlara birer örnek teşkil etmişlerdir.

Üç dinin birarada yaşadığı Filistin ve Kudüs toprakları da Müslümanların hakim oldukları topraklara nasıl bir istikrar ve huzur getirdiklerini göstermesi açısından çok önemlidir. Nitekim son 1400 yıl içinde Müslümanlar Kudüs'e ve Filistin'e hep barış getirmişlerdir.

Hz. Ömer'in Filistin'e Getirdiği Barış ve Adalet

MS. 71 yılına dek Kudüs, Yahudilerin başkentiydi. Ancak o yıl Roma Orduları Yahudilere karşı büyük bir saldırı düzenlediler ve büyük bir vahşetin ardından onları bölgeden sürdüler. Yahudiler için diaspora dönemi başlarken, Kudüs ve çevresi de terkedilmiş bir toprak haline gelmiş oluyordu.

Ancak Roma İmparatorluğu'nun İmparator Konstantin döneminde Hristiyanlığı kabul etmesinin üzerine, Kudüs yeniden ilgi odağı oldu. Hristiyan Romalılar Kudüs'te kiliseler inşa ettiler, Yahudilerin de bölgede yerleşmesine yönelik yasakları kaldırdılar. Filistin 7. yüzyıla dek Roma (Bizans) toprağı olarak kaldı. Kısa bir süre Persler bölgeyi ellerinde tuttular, ama sonra Bizans yeniden Filistin'in hakimi oldu.

Filistin tarihindeki en büyük dönüm noktası ise, 637 yılında bölgenin İslam orduları tarafından fethedilmesiydi. Bu fetih, asırlardır savaşlara, sürgünlere, yağma ve katliamlara sahne olan, farklı inançlar arasında sık sık el değiştiren ve değiştirdikçe de yeni vahşetler yaşayan Filistin'e, barış ve huzurun yerleşmesi anlamına geliyordu. İslam'ın hakimiyeti, Filistin'de farklı inançların birarada yaşanabileceği bir çağın başlangıcı oldu.

Filistin, Peygamber Efendimiz (sav)'den sonraki ikinci halife olan Hz. Ömer tarafından fethedildi. Hz. Ömer'in Kudüs'e girişi, ardından buradaki farklı inançlara karşı gösterdiği olağanüstü hoşgörü, olgunluk ve nezaket, başlayan

güzel dönemin habercisiydi. İngiliz tarihçi ve Ortadoğu uzmanı Karen Armstrong, *Holy War* (Kutsal Savaş) adlı kitabında, Hz. Ömer'in Kudüs fethini şöyle anlatır:

Halife Ömer Kudüs'e beyaz bir devenin üzerinde girdi, yanında ise kentin Yunan yöneticisi Başrahip Sophronius vardı. Halife kendisinin öncelikle Tapınak Tepesine (yıkık olan Hz. Süleyman mabedinin yerine) götürülmesini rica etti ve dostu Hz. Muhammed'in Gece Yolculuğu'nu (Mirac) yaptığı bu noktada eğildi ve dua etti. Başrahip bu sahneyi dehşet içinde izliyordu... "Son Günler"in artık yaklaştığını sanmıştı. Daha sonra Halife Ömer Hristiyan tapınaklarını görmek istedi ve tam Kutsal Mezar (Holy Sepulchre) Kilisesi'ne gittiğinde, namaz vakti geldi. Başrahip kendisini kibarca namazını bu kilisede kılmaya davet etti, ama Halife Ömer bu teklifi kibarca reddetti. **Eğer bu kilisede namaz kılarsa, sonra bazı Müslümanların bu olayı anıtlaştırmak amacıyla buraya bir cami inşa etmek isteyebileceklerini, bunun ise Kutsal Mezar Kilisesi'nin yıkılması anlamına geleceğini** izah etti. Bu nedenle Halife kiliseden çıkıp biraz daha ilerdeki bir noktada namazını kıldı; nitekim bugün tam bu noktada, Kutsal Mezar Kilisesi'nin tam karşısında Halife Ömer'in adına inşa edilmiş küçük bir cami bulunmaktadır.

Halife Ömer'in diğer büyük camii ise, tam Tapınak Tepesi'nde yapıldı. **Yıllardır Hristiyanlar, yıkık Yahudi Tapınağının yer aldığı bu alanı, şehrin çöp yığınağı olarak kullanıyorlardı. Halife, Müslümanların bu çöpleri temizlemelerine kendi elleriyle yardım etti** ve burada Müslümanlar iki mabed inşa ederek İslam'ı, İslam'ın dünyadaki üçüncü kutsal şehrine yerleştirmiş oldular.[22]

Hz. Ömer Kudüs'e geldiğinde Müslüman hoşgörüsünün bir sonucu olarak Kudüs patriği ile aşağıdaki anlaşmayı imzaladı:

Allah'ın kulu ve müminlerin emiri Ömer tarafından İlya (Kudüs) halkına verilen emannamedir. Emir'ül Müminin, hasta olsun, sıhhatte bulunsun bütün halkın mal ve canlarının korunacağını garanti eder. Aynı zamanda ibadet yerlerine, haçlarına ve dinlerine dokunulmayacağını temin eder. Halkın kiliseleri tahrip edilemeyeceği gibi mesken haline de getirilemeyecektir. Eskiden sahip oldukları haklar aynen muhafaza edilecektir. Ne malik oldukları şeylere bir halel gelecek ve ne de mezhepleri hususunda onlara bir baskı yapılacaktır. İçlerinden hiçbir kimse hiçbir şekilde zarar görmeyecektir... Allah, Peygamberi, sahabileri ve müminler bu anlaşmaya şahitlik ederler. İmza Ömer b. Hattab.[23]

Kısacası Müslümanlarla birlikte Kudüs'e ve tüm Filistin'e "medeniyet" geldi. Birbirlerinin kutsal değerlerine saygı göstermeyen, birbirlerini sırf farklı inançlara sahip oldukları için katliamdan geçiren vahşi ve barbar inançların yerine, İslam'ın adil, hoşgörülü ve mutedil kültürü hakim oldu. Hz. Ömer'in fethinden sonra Filistin'de Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler asırlar boyu barış ve huzur içinde yaşadılar. Müslümanlar hiç kimseyi zorla İslamlaştırmaya

çalışmadılar, ancak İslam'ın Hak Din olduğunu gören bazı gayrımüslimler kendi rızalarıyla İslam'ı seçtiler.

Filistin'deki bu barış ve huzur, bölge, Müslümanların hakimiyetinde olduğu sürece devam etti. Ancak 11. yüzyılın sonunda, bölgeye dışardan işgalci bir güç girdi ve Kudüs'ün medeni topraklarını, görülmemiş bir barbarlık ve vahşetle yağmaladı. Bu barbarlar, Haçlılardı.

Haçlıların Vahşeti

Filistin'de her üç dinin mensupları barış ve huzur içinde yaşarken, Avrupa'daki Hristiyanlar bir "Haçlı" seferi organize etmeye karar verdiler. Papa II. Urban'ın 27 Kasım 1095 günü Clermont Konseyi'nde yaptığı çağrı ile, "Kutsal Toprakları Müslümanlardan kurtarmak" ve asıl olarak da Doğu'nun efsanevi zenginliğine ulaşmak adı altında yüz binin üzerinde insan Avrupa'nın dört bir yanından Filistin'e doğru yola çıktı. Uzun ve yıpratıcı bir seferden ve Müslümanlara karşı gerçekleştirdikleri pek çok yağma ve katliamdan sonra 1099 yılında gerçekten de Kudüs'e vardılar. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve Haçlılar kente girdiler. Ve dünya tarihinde eşine az rastlanır bir vahşet sergilediler. Daha önce de belirttiğimiz gibi, şehirdeki tüm Müslümanları ve Yahudileri kılıçtan geçirerek korkunç bir katliam gerçekleştirdiler. Filistin'in, Hz. Ömer'den bu yana süren barış ve huzuru, Haçlı vahşeti ile sona ermiş oldu. Haçlılar, bir sevgi ve merhamet dini olan Hristiyanlığın tüm ahlaki kıstaslarını çiğneyerek, sözde Hristiyanlık adına terör uyguladılar.

Selahaddin Eyyubi'nin Adaleti

Barbar Haçlı ordusu, Kudüs'ü kendisine başkent yaptı ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdu. Ancak bu krallığın ömrü fazla uzun olmayacaktı. Ortadoğu'daki tüm Müslüman emirlikleri "cihat" bayrağı altında birleştiren Selahaddin Eyyubi, 1187'deki Hıttin Savaşı'nda tüm Haçlı Ordusunu bozguna uğrattı. Savaşın ardından Haçlı ordusunun iki kumandanı, Reynauld of Chatillon ve Kral Guy, Selahaddin Eyyubi'nin huzuruna çıkarıldı. Selahaddin Eyyubi, daha önce Müslümanlara karşı uyguladığı korkunç vahşetlerle ünlenmiş olan Reynauld of Chatillon'u idam etti, ancak aynı suçları işlememiş olan Kral Guy'u serbest bıraktı. Filistin toprakları bir kez daha adaletin ne olduğu görüyordu.

Selahaddin Eyyubi Hıttin'ın hemen ardından -tam da Peygamberimiz (sav)'in bir gecede Mekke'den Kudüs'e götürüldüğü kutsal Mirac günü- Kudüs'e girerek 88 yıldır Haçlı işgali altında olan şehri kurtardı. Haçlılar, 88 yıl önce Kudüs'ü aldıklarında içindeki tüm Müslümanları katletmişlerdi ve bu yüzden bu sefer de Selahhaddin Eyyubi'nin aynı vahşeti kendilerine yapacağını korkuyla

bekliyorlardı. Oysa Selahhaddin Eyyubi kentteki Hristiyanların hiçbirine dokunmadı. Dahası, sadece Latin (Katolik) Hristiyanların şehri terketmelerini emretti "Haçlı" kimliğine sahip olmayan Ortodokslar şehirde yaşamaya ve diledikleri gibi ibadet etmeye devam edebilirlerdi. İngiliz tarihçi Karen Armstrong, Müslümanların bu ikinci Kudüs fethini şöyle anlatır:

2 Ekim 1187'de Selahaddin ve ordusu Kudüs'e fatihler olarak girdiler; gelecekteki 800 yıl boyunca şehir bir Müslüman kenti olacaktı... Selahaddin (katliam yapmamak üzere) önceden Hristiyanlara verdiği sözü tuttu ve şehri yüksek İslami prensiplere göre aldı. **Kuran'da emredilmiş olduğu gibi şiddetten kaçındı, 1099 yılındaki katliamların öcünü almaya kalkmadı. Tek bir Hristiyan öldürülmedi, hiçbir yağma yapılmadı.** Esirleri serbest bırakmak için istenen fidyeler ise son derece düşük tutuldu... Kuran'da emredildiği gibi, esirlerin çoğunu da hiçbir fidye almadan serbest bıraktı... Selahaddin'in kardeşi El-Adil, bin kadar esirin kendi hizmetine verilmesini istedi ve sonra hepsini -acınacak durumda olduklarını gördüğü için- karşılıksız olarak serbest bıraktı... Şehirdeki zengin Hristiyanlar, değerli eşyalarını yükleyip şehirden bir an önce gittiler, oysa ellerindeki para, şehirdeki tüm savaş esirlerinin fidyesini ödemeye fazlasıyla yetiyordu. Başrahip Heraclius, herkes gibi 10 dinarlık fidyesini ödedi, sonra da şehri hazinelerle dolu arabalarla terk etti.[24]

Kısacası Selahaddin Eyyubi ve onun komutasındaki Müslümanlar, Hristiyanlara karşı son derece adil ve merhametli davranmışlar, hatta onlara kendi liderlerinden çok daha fazla merhamet etmişlerdi. Sadece Hristiyanlar değil, Yahudiler de Müslümanların Kudüs'ü almalarıyla huzura ve güvenliğe kavuşmuşlardı. Kudüs'ün fethinden sonra kenti ziyaret eden ünlü İspanyol Yahudi şairi Yuda Al-Harizi, bir eserinde duygularını şu şekilde kaleme almıştı:

Tanrı, kutsal yerin Esav'ın oğullarının elinde kalmayacağına karar verdi ve İsmailoğulları'nın prensi, temkinli ve cesur bir kişi olan Salahaddin'in ruhunu uyardı: O da ordusu ile Yeraşalayim'i zaptetti ve tüm Efraimoğullarını kabul edeceğini bildirdi. Şimdi barışın huzurunda yaşıyoruz...[25]

Kudüs'ten sonra, Filistin'in diğer şehirlerinde de Haçlıların vahşeti ve Müslümanların adaleti sürdü. İngiliz tarihinde büyük bir kahraman gibi tanıtılan Richard the Lionheart (Aslanyürekli Richard), 1191 yılında, Akra kalesinde aralarında pek çok kadın ve çocuğun da yer aldığı tam 3000 Müslümanı boyunlarını vurdurarak alçakça katletmişti. Müslümanlar bu vahşetlere şahit olmalarına rağmen, hiçbir zaman aynı yöntemlere başvurmadılar. Allah'ın **"Ey iman edenler, bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin"** hükmü uyarınca (Maide Suresi, 2), hiçbir zaman masum sivillere karşı şiddet uygulamadılar. Mağlup ettikleri Haçlı ordularına karşı dahi, gereksiz şiddet kullanmadılar. Haçlıların vahşeti ve ardından gelen Müslüman adaleti,

tarihi bir gerçeği bir kez daha göstermiş oluyordu: **İslam'ın prensiplerine göre kurulan bir yönetim, farklı inançlara birarada, barış ve huzur içinde yaşama imkanı tanıyordu.** Bu gerçek, Selahaddin Eyyubi'den sonraki 7 yüzyıl boyunca, özellikle de Osmanlı döneminde ispatlanmaya devam etti.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Adaletli ve Hoşgörülü Yönetimi

1514 yılında Yavuz Sultan Selim'in Kudüs'ü ve civarını fethi ile birlikte, Filistin'de yaklaşık 400 yıl sürecek Osmanlı yönetimi başladı. Bu dönem, Osmanlı'nın diğer eyaletlerinde olduğu gibi, Filistin'de de barışı, istikrarı ve "farklı inançların birarada yaşaması"nı sağlayacaktı.

Osmanlı İmparatorluğu, **"millet sistemi"** adı verilen bir düzenle yönetiliyordu ve bu sistemin en temel özelliği, farklı inançlara sahip insanlara, kendi inançlarının ve hatta hukuklarının gerektirdiği şekilde yaşama imkanı tanımasıydı. Kuran'da "Kitap Ehli" olarak tanımlanan Hristiyanlar ve Yahudiler, Osmanlı topraklarında hoşgörü, güvenlik ve özgürlük buldular.

Bunun en büyük nedeni, Osmanlı'nın Müslümanlar tarafından yönetilen bir İslam devleti olmasına karşın, tebasını zorla İslamlaştırmak gibi bir amaca sahip olmamasıydı. Aksine, Osmanlı devleti, gayrimüslimlere de güvenlik ve huzur sağlamayı, onları adaletle ve İslam idaresinden razı olacakları şekilde yönetmeyi hedefliyordu.

Oysa aynı dönemlerde dünya üzerindeki diğer büyük devletler çok daha katı bir anlayışa, baskıcı ve müsamahasız bir yönetim anlayışına sahipti. İspanya Krallığı, İber Yarımadası'nda Müslümanların ve Yahudilerin varlığına tahammül edememiş ve her iki topluma karşı büyük bir vahşet uygulamıştı. Diğer pek çok Avrupa ülkesinde Yahudilere sadece Yahudi oldukları için baskılar uygulanıyor (örneğin gettolara hapsediliyorlar), hatta kimi zaman toplu katliamlara ("pogrom"lara) hedef oluyorlardı. Hristiyanlar birbirlerine karşı bile tahammülsüzdüler; Katolik ve Protestanlar arasındaki çatışmalar, 16. ve 17. yüzyıl boyunca Avrupa'yı kan gölüne çevirdi. 1618-48 yılları arasında yaşanan "30 Yıl Savaşları", temelde Katolik-Protestan çatışmasının bir sonucuydu. Bu savaş sonucunda Orta Avrupa adeta bir harabeye döndü, sadece Almanya'da 15 milyonluk nüfusun üçte biri yok oldu.

Bu ortamda Osmanlı'nın kurduğu idarenin son derece insancıl olması kuşkusuz önemli bir gerçektir.

Pek çok tarihçi ve siyaset bilimci de bu gerçeğe dikkat çekmektedir. Bunlardan biri, dünyaca ünlü Ortadoğu uzmanı Columbia Üniversitesi'nden Prof. Dr. Edward Said'dir. Kudüslü Hristiyan bir aileden gelen ve Amerikan üniversitelerinde çalışmalarını sürdüren Edward Said, İsrail'de yayınlanan Ha'aretz gazetesinin kendisiyle yaptığı bir röportajında Ortadoğu'da kalıcı bir

barışın inşa edilebilmesi için **"Osmanlı Millet Sistemi"**ni önermiştir. Said'in yorumu şöyledir:

Arap dünyasındaki diğer azınlıklar nasıl yaşayabiliyorsa, (Araplar arasındaki) bir Yahudi azınlığının yaşaması da mümkündür... Bu, Osmanlı İmparatorluğu altında gayet iyi işlemiştir. Onların sistemi, şu an sahip olduğumuzdan çok daha insancıl gözükmektedir.[26]

Tarih, İslam'ın, Ortadoğu'ya adaletli, hoşgörülü, müşfik bir yönetim tarzı sunan tek inanç sistemi olduğunu göstermektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nun bölgeden çekilmesiyle bitmiş olan "Pax Ottomana" (Osmanlı Barışı) bugün hala telafi edilebilmiş değildir. Bu nedenle de Ortadoğu'ya barışın gelmesinin yolu Kuran ahlakının öğrettiği gibi, hoşgörülü ve uzlaşmacı Osmanlı modelinin hakim olmasıdır. Çünkü İslam her türlü şiddetin, çatışmanın, savaşın, terörün çözümü, barışın, hoşgörünün ve huzurun yoludur.

TERÖRİZMİN KÖKENİ:
DARWİNİZM VE MATERYALİZM

Pek çok insan evrim teorisini, ilk olarak Charles Darwin'in ortaya attığı, bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir. Teori, antik bir dogma olan materyalist felsefenin doğaya uyarlanmasından ibarettir. Bugün de teori, kendisini destekleyen bilimsel bulgular olmamasına rağmen, sırf materyalist felsefe uğruna körü körüne savunulmaktadır.

Bu bağnazlık dünyaya çok büyük belalar getirmiştir. Çünkü Darwinizm'in ve ondan dayanak bulan materyalist felsefenin yaygınlaşmasıyla birlikte, "insan nedir" sorusuna verilen cevap değişmiştir. Daha önceden bu soruya "insan, Allah'ın yarattığı ve O'nun öğrettiği güzel ahlaka göre yaşaması gereken bir varlıktır" diyerek gerçek cevabı veren insanlar, "insan rastlantılarla var olmuş, yaşam mücadelesiyle gelişmiş bir hayvandır" diye çarpık bir düşünceye kapılmışlardır. Bu büyük yanılgının faturası ise çok ağırdır. Irkçılık, faşizm, komünizm gibi vahşet ideolojileri ve diğer pek çok barbar, çatışmacı dünya görüşü, bu yanılgıdan güç bulmuştur.

Kitabın bu bölümünde Darwinizm'in insanlığa getirdiği bu bela incelenecek ve bunun günümüzün en önemli global sorunlarından biri olan "terörizm"le ilgisi açıklanacaktır.

Darwinizm'in Yalanı:
"Yaşam Bir Çatışmadır"

Darwin, teorisini geliştirirken temel bir varsayımdan yola çıkmıştı: **"Canlıların gelişimi doğadaki yaşam mücadelesine bağlıdır. Bu mücadeleyi güçlü olanlar kazanır. Zayıflar ise ezilerek yok olmaya mahkumdurlar".**

Darwin'e göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. *Türlerin Kökeni* kitabına koyduğu alt başlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: *"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".*

Dahası Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. Bu gerçek dışı iddiaya göre, "kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri

kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

"Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki **zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan** babun türü maymunlar kalacaktır." [27]

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

"Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. **Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler."** [28]

Darwin'in İlham Kaynağı: Malthus'un Acımasızlık Teorisi

Darwin'in bu konulardaki ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un *An Essay on the Principle of Population* (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabıydı. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Ona göre nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler, savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bu vahşi iddiaya göre, bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

19. yüzyılda Malthus'un fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entelektüelleri Malthus'un zalimce fikirlerini destekliyordu. "Nazilerin Bilimsel Arka Planı" isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

"19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: **"Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz** vs..." [29]

Bu zalimce uygulamanın sonucunda, Malthus'a göre yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezecekler ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. İngiltere'de 19. yüzyılda söz konusu "fakirleri ezme" programı gerçekten uygulandı. 8-9 yaşındaki çocukların günde 16 saat kömür ocaklarında çalıştırıldıkları ve binlercesinin kötü şartlar nedeniyle öldüğü bir endüstri düzeni kuruldu. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insana azap dolu bir ömür yaşattı.

Darwin, işte bu fikirlerden etkilenerek çatışmacı görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu iddia ediyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bireyleri acımasızlığa ve zalimliğe yönlendiren bu gerçek dışı fikirlerin yaygınlaşmasıyla, 20. yüzyılda insanlığın ödeyeceği bedel ağır olacaktı.

Darwinizm'in I. Dünya Savaşı'nın Hazırlanmasındaki Rolü

Darwinizm'in Avrupa kültürüne hakim olmasıyla birlikte, "yaşam mücadelesi" kavramı da etkisini göstermeye başladı. Öncelikle sömürgeci Avrupa devletleri, sömürdükleri ülkeleri **"evrimde geri kalmış ırklar"** olarak gösterdiler ve yaptıkları işi meşru gösterebilmek için Darwinizm'e atıfta bulundular.

Darwinizm'in siyasi etkilerinin en kanlısı ise, 1914 yılında patlak veren I. Dünya Savaşı'ydı.

Ünlü İngiliz tarih profesörü James Joll, *Europe Since* 1870 (1870'den Bu Yana Avrupa) isimli kaynak kitabında, I. Dünya Savaşı'nı hazırlayan faktörlerden birinin, o dönemdeki Avrupalı yöneticilerin Darwinist düşüncelere olan inancı olduğunu anlatır. Örneğin, Avusturya-Macaristan'ın Başkomutanı General Franz Baron Conrad von Hoetzendorff, savaştan sonraki anılarında şöyle yazmıştır:

İnsan sevgisini ön plana çıkaran dinler, ahlaki öğretiler ve (bu gibi) felsefi doktrinler, bazen gerçekten **insanoğlunun yaşam mücadelesini** zayıflatabilirler. Ama hiçbir zaman bu mücadeleyi dünyanın itici gücü olmaktan çıkaramayacaklardır... Dünya savaşının büyük felaketi, bu büyük prensiple tam bir uyum içinde gerçekleşmiştir. **İnsanların ve devletlerin hayatlarının ana gücüyle oluşan bu savaş, aynen boşalması gereken bir yıldırım yükü gibi, doğanın bir kuralıdır.** [30]

Bu gibi bir ideolojik alt yapıya sahip olan Conrad'ın neden Avusturya-Macaristan'ı bir savaş başlatmaya sürüklediğini anlamak zor değildi. Bu gibi

düşünceler dönemin sadece askeri şahsiyetleriyle sınırlı kalmamıştı. Kurt Riezler, yani Alman Şansölyesi Theobald von Bethman-Hollweg'in kişisel danışmanı ve sır dostu, 1914 yılında şöyle yazmıştır:

Mutlak ve ezeli düşmanlık, insanlar arasındaki ilişkilerin doğasında vardır. **Her yerde gördüğümüz daimi nefret...** insan tabiatının bozulmasından kaynaklanmamaktadır, aksine **doğanın ve yaşamın kaynağının özünde zaten bu vardır.** [31]

I. Dünya Savaşı generallerinden Friedrich von Bernardi ise, savaş ve doğadaki savaşım kanunları arasındaki bağlantıyı şöyle kurmuştur:

Savaş biyolojik bir gereksinmedir, doğadaki unsurların çatışması kadar gereklidir; biyolojik yönden yerinde sonuçlar verir, çünkü bu sonuçlar, varlıkların temel özellikleriyle ilgilidir. [32]

Görüldüğü gibi, I. Dünya Savaşı, savaşmayı, kan dökmeyi, acı çekmeyi ve çektirmeyi bir tür "gelişme" olarak gören, bunları değişmez bir "doğa kanunu" sanan Avrupalı düşünür, general ve yöneticilerin yüzünden çıkmıştı. Tüm bu kuşağı söz konusu kökten yanlış fikirlerle yıkıma sürükleyen ideolojik kaynak ise, Darwin'in "yaşam mücadelesi" ve "kayırılmış ırklar" kavramlarından başka bir şey değildi.

I. Dünya Savaşı ardında 8 milyon ölü, yüzlerce harabeye dönmüş şehir ve milyonlarca yaralı, sakat, evsiz ve işsiz insan bıraktı.

Bundan 21 yıl sonra başlayan ve ardında yaklaşık 55 milyon ölü bırakan Nazi savaşının temeli de Darwinizm'e dayanıyordu.

Darwinizm'in Açtığı Yol: Faşizm

Darwinizm 19. yüzyılda ırkçılığı beslerken, 20. yüzyılda doğup gelişecek ve tüm dünyayı kana bulayacak bir ideolojinin de temellerini oluşturuyordu: Nazizm.

Nazi ideologları da yoğun olarak Darwinizm'den etkilenmişlerdir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler ünlü kitabına *Kavgam* (Mein Kampf) ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları prensibinden esinlenerek koymuştur. Kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

"Tarih doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir." [33]

1933'deki ünlü Nürnberg mitinginde ise, "yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürmüştür. [34]

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri, bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. *Faşizm'in Yükselişi* (The Rise of Fascism) isimli kitabın yazarı Peter Chrisp de bu gerçeği şöyle ifade eder:

"Charles Darwin'in insanların maymunlardan evrimleştiği teorisi ilk kez yayınlandığında alay konusu olmuştu, fakat daha sonra geniş bir alanda kabul edilmişti. Naziler Darwin'in teorilerini... savaş ve ırkçılığı haklı göstermek için kullandılar." [35]

Tarihçi Hickman da Hitler'in Darwinizm'den etkilendiğini şöyle açıklar:

"Hitler katı bir evrimciydi. Psikozunun derinlikleri ne olursa olsun *Mein Kampf* kitabı bir dizi evrim fikrini sergiler, özellikle de en uygunların yaşam savaşı ve daha iyi bir toplum için zayıfların katledilmesi fikirlerine yer verir."[36]

Bu görüşlerle ortaya çıkan Hitler, dünyayı eşi benzeri hiç görülmemiş bir vahşete sürükledi. Başta Yahudiler olmak üzere, pek çok etnik veya siyasi grup, Nazi ölüm kamplarında feci bir zulme ve katliama maruz bırakıldı. Naziler'in işgalleri ile başlayan II. Dünya Savaşı ise, tam 55 milyon insanın yaşamına mal oldu. Dünya tarihinin gördüğü bu en büyük felaketin arka planında, Darwinizm'in "yaşam mücadelesi" kavramı yer alıyordu.

Kanlı İttifak: Darwinizm ve Komünizm

Sosyal Darwinizm'in sağ kanadında faşistler yer alırken, sol kanadında ise komünistler bulunur. Darwin'in teorisinin en ateşli savunucuları arasında, komünistler her zaman için önemli bir yer tutmuştur.

Darwinizm ile komünizm arasındaki bu ilişki, her iki "izm"in kurucularına kadar uzanır. Komünizmin kurucuları Marx ve Engels, Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlanır yayınlanmaz okumuşlar ve kitaptaki "diyalektik materyalist" yaklaşıma hayran olmuşlardır. Marx ve Engels arasındaki mektuplaşmalar, her ikisinin de Darwin'in teorisini "komünizmin doğa bilimleri açısından temeli" saydıklarını göstermektedir. Nitekim Engels Darwin'in de etkisiyle kaleme aldığı Doğanın Diyalektiği adlı kitabında Darwin'e övgüler yağdırmış ve "Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü" adlı bölümde evrim teorisine kendince katkılar yapmaya çalışmıştır.

Marx ve Engels'in yolunu izleyen Plekhanov, Lenin, Trotsky ve Stalin gibi Rus komünistlerinin hepsi de, Darwin'in evrim teorisini benimsemişlerdir. Rus komünizminin kurucusu sayılan Plekhanov, **"Marksizm, Darwinizm'in sosyal bilimlere uygulanmasıdır"**[37] adlı sözüyle ünlüdür.

Trotsky'nin ise **"Darwinizm, diyalektik materyalizmin en büyük zaferidir"** şeklinde açıklamaları bulunmaktadır. [38]

Komünist kadroların oluşmasında "Darwin'in eğitimi"nin büyük rolü vardır. Örneğin **Stalin'in, gençliğinde bir din adamı iken Darwin'in kitapları nedeniyle ateist olduğu** da tarihçiler tarafından not edilen bir gerçektir.

Komünist rejimi Çin'de kuran ve milyonlarca insanı katleden Mao ise kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını, **"Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve evrim teorisine dayanmaktadır"** diyerek açıkça belirtmiştir.[39]

Darwinizm'in Mao ve Çin komünizmi üzerindeki etkisi, Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey'in, *China and Charles Darwin* (Çin ve Charles Darwin) adlı araştırma kitabında detaylarıyla anlatılmaktadır.

Kısacası, evrim teorisi ile komünizm arasında kopmaz bir bağ vardır. Evrim teorisi, canlıların bir tesadüf ürünü olduğunu iddia etmekle, ateizme sözde bilimsel bir dayanak sağlamıştır. Tamamen ateist bir ideoloji olan komünizm de bu nedenle kaçınılmaz olarak Darwinizm'e bağlıdır. Dahası, evrim teorisi doğadaki gelişmenin çatışma (yani "yaşam mücadelesi") sayesinde mümkün olduğunu ileri sürmekle, komünizmin temelinde yer alan "diyalektik çatışma" kavramını desteklemektedir.

Komünizmin "diyalektik çatışma" kavramının 20. yüzyıl boyunca yaklaşık 120 milyon insanı katletmiş bir "cinayet makinası" olduğu düşünüldüğünde , Darwinizm'in dünyaya getirdiği felaketin boyutunu daha iyi anlamak mümkün olur.

Diyalektik Çatışma Toplumları Geliştirmez, Yıkar

Daha önce de belirtildiği gibi, Darwinizm canlılar arasındaki çatışmanın o canlıları geliştirdiğini öne sürerek, "diyalektik materyalizm" felsefesine sözde bilimsel bir geçerlilik kazandırmıştır.

Diyalektik materyalizm, adından da anlaşıldığı gibi, "çatışma" kavramına dayanır. Bu felsefenin kurucusu olan Marx "**eğer çelişme ve çatışma olmasaydı, var olan herşey nasılsa öyle kalırdı"** demişti. Bir başka sözünde ise **"şiddet yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir"** [40] diyerek, gelişmek için insanları, şiddet göstermeye, savaşa ve kan dökmeye çağırmıştı.

Marx'ın teorilerinin ilk siyasi uygulayıcısı olan Lenin de **"gelişme zıtların mücadelesidir"** diyerek karşıt fikirde olan insanların daimi bir mücadele içinde olmalarını savunmuştur. Dahası Lenin, bu mücadelenin ancak kan dökerek, yani terör yoluyla yapılabileceğini sık sık belirtmiştir. Bolşevik ihtilalinden 11 yıl önce, 1906 yılında Proletari dergisine yaptığı bir açıklamada yer alan sözleri benimsediği terörist yöntemi ortaya koymaktadır:

Bizim ilgilenmekte olduğumuz olgu, silahlı mücadeledir; bu mücadele, bireyler ve küçük gruplar tarafından yürütülmektedir. Bir kesimi devrimci örgütlere ait iken, öteki kesimler herhangi bir devrimci örgüte bağlı değildirler. Silahlı mücadele, birbirlerinden kesinkes ayrılması gereken, farklı iki amaca yöneliktir; **önce bu mücadele kişilere, liderlere ve ordu ve polisteki görevlilere suikast yapmayı amaçlar, ikinci olarak, hem hükümete ait hem de özel kişilere ait para kaynaklarına el koyar.** El konulan paralar kısmen parti kasasına, kısmen özel silahlanma amacına ve ayaklanma hazırlığına ve kısmen de tanımlamakta olduğumuz mücadeleye katılan kişilerin geçimlerine gider. [41]

20. yüzyılda komünizme karşı çıkan en belirgin ideolojilerden biri faşizmdir. İlginç olan, komünizme karşı olduğunu öne süren faşizmin, "çatışma" kavramına en az komünizm kadar inanmasıdır. Komünistler "sınıf çatışması"nın gerekliliğine inanırken, faşistler sadece bu çatışmanın alanını değiştirmiş ve "ırklar ve uluslar arası çatışma" kavramını yüceltmişlerdir. Örneğin Nazizmin en önemli fikir kaynaklarından ve önde gelen ırkçılardan Alman tarihçi Heinrich von Treitschke, **"Uluslar ancak Darwin'in yaşam kavgasına benzer şiddetli bir rekabetle gelişebilirler..."**[42] diye yazmıştır.

Hitler ise, Darwinizm'in çatışmacı anlayışından aldığı ilhamla şöyle demiştir:

Doğa güçlüler ile zayıflar arasında bir savaş, güçlülerin zayıflar üzerindeki mutlak galibiyetidir. Eğer böyle olmasaydı, doğada sürekli bir bozulma olurdu... Yaşayan savaşmak zorundadır. Sürekli savaşın bir yaşam kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen yaşam hakkına sahip değildir.[43]

Toplumların güçlenmesi ve gelişmesi için savaşın, çatışmanın, kavgaların ve kan dökmenin zorunlu olduğuna inanan bu iki Sosyal Darwinist ideolojinin 20. yüzyılda oluşturduğu tablo ise ortadadır. On milyonlarca masum insan ölmüş, on milyonlarcası yaralanmış veya sakat kalmış, ülke ekonomileri çökmüş, sağlığa, bilime, teknolojiye, eğitime ve sanata ayrılacak olan gelirler önce silahlara, sonra da bu silahlarla açılan yaraların sarılmasına, yıkılan ve harabeye dönen şehirlerin tekrar inşasına harcanmıştır. Çatışmanın, kavganın ve terörün insanlara gelişme değil, çöküş getirdiği tarihte açık olarak görülmüştür.

Dünyada elbette ki zıtlıklar bulunmaktadır. Doğada nasıl aydınlık ile karanlık, gece ile gündüz, soğuk ile sıcak varsa, fikirlerde, uygulamalarda da zıtlıklar vardır. Ancak fikri zıtlıklar çatışmayı gerektirmez. Aksine zıtlıklar hoşgörü, barış, anlayış, sevgi, şefkat ve merhamet ile değerlendirilirse ortaya birçok güzellikler çıkar. Her fikri bir diğeri ile kıyaslayan insan kendi fikrini daha da geliştirir veya eksiklerini görerek tamamlar. Karşıt fikirleri savunan insanların konuşmalarında fikir alışverişleri olur veya yapıcı eleştiriler yapılır. Ancak bunu

Kuran ahlakına uyan, samimi, affedici, barışçı ve alçakgönüllü insanlar gerçekleştirebilirler.

Bir insanı farklı bir fikri savunuyor, farklı bir dine inanıyor veya farklı bir ırktan geliyor diye öldürmek, ona acı çektirmek ise çok büyük bir zalimliktir. Sadece bu yüzden, tarih boyunca dünya üzerinde aynı vatanın evlatları birbirleri ile ölümüne mücadele etmişler, birbirlerini hiç acımadan katletmişlerdir. Veya farklı ırklardan veya uluslardan olan insanları, kadın, çocuk ayrımı yapmadan katliamdan geçirmişlerdir. Bunu ise ancak karşısındaki insanı, gelişmiş bir hayvan olarak gören, ona bir insan olarak değer vermeyen ve yaptıklarından dolayı Allah'a hesap vereceğine inanmayan insanlar yapabilirler.

Karşıt fikirlere karşı gösterilecek tavrın en güzeli ve en doğrusu Kuran'da bildirilmiştir. Fikir zıtlıkları tarih boyunca yaşanmıştır ve bunların en bilinenlerinden biri Hz. Musa ile onun döneminde yaşayan Firavun'dur. Firavun'un tüm zalimliğine ve saldırganlığına rağmen, Allah Hz. Musa'yı onu Allah'ın dinine çağırması ile görevlendirmiş ve kullanacağı yöntemi ise şöyle açıklamıştır:

İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, azmış bulunuyor. Ona yumuşak söz söyleyin, umulur ki öğüt alıp-düşünür veya içi titrer-korkar." (Taha Suresi, 43-44)

Hz. Musa Allah'ın emrine uyarak Firavun'a uzun bir süre hak dini anlatmış, onun inkarını ve insanlara zulmünü engellemek için sabırla her konuyu açıklamıştır. Firavun ise onun güzel ahlakına ve sabrına karşılık saldırganca bir tutum göstermiş ve Hz. Musa'yı ve onun fikrine uyanları katledeceğini söylemiştir. Ancak onun bu tavrının sonucunda kazanan Firavun olmamıştır. Aksine Firavun ve taraftarları boğularak yok olmuşlardır. Hz. Musa ve onun yanında olanlar ise galip gelmiştir.

Bu örneğin de gösterdiği gibi, bir fikrin galip olması veya gelişmesi çatışma, savaş veya saldırganlık ile sağlanmaz. Hz. Musa ve Firavun arasındaki olaylar tarihin bir özeti niteliğindedir; çatışma ve zulüm yanlılarının değil, barış ve adalet yanlılarının galip geleceğini gösteren bir örnektir. Güzel ahlak, hem dünyada hem de ahirette karşılığını her zaman bulur.

Darwinizm ve Terörizm

Buraya kadar incelediğimiz gibi, Darwinizm, 20. yüzyılda insanlığı felaketlere sürükleyen çeşitli şiddet yanlısı ideolojilerin kökenidir. Ve bu ideolojiler Darwinizm'e dayanarak, **"kendinden olmayanla çatışmayı veya savaşmayı"** desteklemişler, hatta en önemli yöntemleri olarak benimsemişlerdir..

Dünya üzerinde farklı inançlar, farklı dünya görüşleri, farklı felsefeler olduğu açık bir gerçektir. Ve tüm bu farklı fikirlerin birbirlerine taban tabana zıt özellikleri olması da son derece doğaldır. Ancak bu fikirler birbirlerini iki farklı şekilde değerlendirebilirler:

1) Kendilerinden olmayanların varlıklarına saygı gösterebilir, onlarla diyalog kurmaya çalışabilir, "insancıl" bir yöntem izleyebilirler. Ki bu Kuran ahlakına uygun olan yöntemdir.

2) Kendilerinden olmayanlarla çatışmak, kavga etmek, onlara zarar vererek avantaj kazanmak yolunu seçebilir, yani "hayvani" davranabilirler. Bu da materyalizmin yani dinsizliğin yöntemidir.

"Terörizm" adını verdiğimiz felaket, bu ikinci bakış açısının ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu iki yaklaşım arasındaki farkı incelediğimizde, Darwinizm'in insanların bilinçaltına aşıladığı **"insan, çatışan hayvandır"** telkininin son derece etkili olduğunu görürüz. Belki çatışma yolunu seçen insan ve grupların çoğunun Darwinizm'den, bu ideolojinin prensiplerinden haberi yoktur. Ama sonuçta felsefi temeli Darwinizm'e dayanan bir bakış açısını benimsemektedirler. Onları bunun doğruluğuna inandıran şey, "bu dünyada güçlüler ayakta kalır", "büyük balık küçük balığı yutar", "savaşmak erdemdir", "insan savaşarak yücelir" gibi temeli Darwinizm'e dayanan sloganlardır. Darwinizm'i kaldırın, bu sloganların da altı boş kalacaktır.

Aslında Darwinizm kaldırıldığında, geriye "çatışmacı" bir felsefe kalmamaktadır. Yeryüzündeki insanların büyük bölümünün inandığı üç İlahi din de (Hristiyanlık, Yahudilik ve İslam) çatışmacılığa karşıdır. Her üç din de, yeryüzünde barış ve huzur sağlanmasını amaçlamakta, masum insanların öldürülmesine, zulüm ve işkence görmesine karşı çıkmaktadır. Çatışmayı ve şiddeti, Allah'ın insanlar için belirlemiş olduğu ahlaka aykırı olan, anormal ve istenmeyen kavramlar olarak kabul etmektedir. Oysa Darwinizm, çatışmayı ve şiddeti, mutlaka var olması gereken, doğal, doğru ve meşru kavramlar olarak görmekte ve göstermektedir.

Bu nedenle, eğer birileri çıkar da, İslam, Hristiyanlık veya Yahudilik adına, bu dinlerin kavramlarını ve sembollerini kullanarak terör uygularsa, çatışmacılık körüklerse, bilin ki o kişiler Müslüman, Hristiyan veya Yahudi değildir. Gerçekte bir Sosyal Darwinisttir. Din kisvesi altına gizlenmiştir, ama samimi bir inanç sahibi değildir. Dine hizmet etmek için ortaya çıktığını iddia etse de, gerçekte dine ve dindarlara düşmandır. Çünkü, bizzat dinin yasakladığı bir suçu, hem de insanların gözünde dine karşı savaşacak şekilde, zalimce işlemektedir.

Dolayısıyla dünyamızı saran terör belasının kökeni, herhangi bir İlahi dinde değil, dinsizlikte, dinsizliğin çağımızdaki tanımları olan "Darwinizm" ve "materyalizm"de gizlidir.

Barış ve Huzur İsteyen Her İnsan, Darwinizm Tehlikesini Fark Etmelidir

Herhangi bir sorunla mücadele ederken, asıl önemli olan o sorunun kökenini, asıl kaynağını düzeltmektir. Örneğin çevreye pis koku yayan bir çöplüğün çevresi ne kadar temizlenirse temizlensin, o çöplük koku yaymaya devam edecektir. Alınan tüm önlemler geçici, kısa süreli olacaktır. Çözüm çöpün kaynağını temizlemek, çöpü tamamen ortadan kaldırmaktır. Veya zehirli yılanları besleyip şehre bırakan bir insanın sonra bu yılanların insanları öldürmeye başladığını görünce telaşlanıp, tek tek yılan avına çıkması da akılcı bir tedbir değildir. Bu durumda tek çözüm zehirli yılan üretimini tamamen bırakmaktır. Dolayısıyla, terörle mücadele etmek için tek tek teröristleri aramak ve onları etkisiz hale getirmeye çalışmak etkin ve kalıcı bir çözüm değildir. **Dünyanın terörden kurtulabilmesi için, önce terörist yetiştiren ana kaynak tespit edilmeli ve bu kaynak ortadan kaldırılmalıdır. Teröre asıl sebep olan ana kaynak ise insanların sapkın ideolojileri ve bu yönde aldıkları eğitimdir.**

Günümüzde dünyanın hemen her ülkesinde, Darwinizm tüm okullarda bilimsel bir gerçekmiş gibi okutulmaktadır. Gençlere, Allah'ın kendilerini yarattığı, bir ruh, akıl ve vicdan sahibi varlıklar oldukları, öldükten sonra Allah Katında sorgulanarak, dünyada yaptıklarından dolayı Allah'a hesap verecekleri ve bu hesaba göre sonsuza kadar cennette veya cehennemde kalacakları öğretilmemektedir. Aksine, rastlantılar sonucunda oluşmuş, ataları hayvanlar olan, Allah'a karşı sorumlu olmayan, başıboş varlıklar oldukları ve ancak savaş ve çatışma ile üstün gelerek hayatta kalabilecekleri öğretilmektedir. Okul hayatı boyunca bu telkini alan insanların beyinlerini yıkamak, onları insanlık düşmanları haline getirmek, masum küçük çocukları katledecek kadar zalimleştirebilmek ise bu aşamadan sonra çok kolaydır. Bu tür bir eğitim almış gençleri her türlü sapkın ideoloji kolaylıkla kendi safına çekebilir ve ona her türlü vicdana ve akla aykırı eylemi yaptırtabilir, ona her türlü sapkınlığı ve zalimliği önemli bir amaç olarak gösterebilir. Son bir yüzyıldır dünyayı kasıp kavuran komünist, faşist, ırkçı terör grupları, bu eğitim sisteminin ürünleridir.

Bu "eğitim sistemi"nin ikinci büyük zararı ise, eğitimi dinden soyutlayarak, dini cahil insanların dünyasıyla sınırlamaya çalışmasıdır. "Eğitimli" olanlar, Darwinist-materyalist telkinle dinsizleşirken, din eğitimsiz insanların kontrolünde kalmaktadır. Bu durumda, hurafe ve batıl inançlar kolayca gelişebilmekte, din adına dine tamamen aykırı fikirler ortaya atan kişiler etkili olabilmektedir.

En son olaylar bu konuya çok açık bir örnektir. Allah'tan korkan, Allah'ı seven, ahirette her yaptığından hesap vereceğini bilen hiçbir insan, on binlerce suçsuz insanın ölümüne ve yaralanmasına, binlerce masum çocuğun öksüz veya

yetim kalmasına sebep olacak bir şeyi asla yapmaz. Bundan zarar görecek her insan için Allah'a ayrı ayrı hesap vereceğini ve her biri için cehennemde acı bir azapla karşılık göreceğini bilir.

Sonuç olarak çözüm, terörün asıl kaynağı olan Darwinist-materyalist eğitime son vermek, gençleri gerçek bilimsel bulgular doğrultusunda hazırlanmış bir müfredata göre eğitmek ve onlara Allah korkusunu, akılcı ve vicdanlı davranmayı öğretmektir. Bunun sonucu, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi huzurlu, güvenli, affedici, hoşgörülü insanların oluşturduğu toplumlar olacaktır.

SONUÇ:
BATI DÜNYASI İÇİN ÖNERİLER

Bugün Batı dünyası teröre başvuran örgütlerden yana endişelidir ve bu endişe yersiz değildir. Terörü gerçekleştiren ve buna destek olan tüm faillerin uluslararası hukuk ve adalet ölçülerinde cezalandırılması gerektiği de açıktır. Ama bundan daha önemli olan, bu sorunun çözümü için hangi uzun vadeli stratejilerin izlenmesi gerektiğidir.

Buraya kadar yaptığımız değerlendirme, terörün İlahi dinlerde hiçbir yeri bulunmayan bir insanlık suçu olduğunu göstermekte, son dönemde gündeme gelen "İslami terör" kavramının çarpıklığını ortaya koymaktadır. Bu ise bize önemli bakış açıları sağlar:

1) Batı dünyası, özellikle ABD, elbette teröre karşı en caydırıcı tedbirleri alacaktır ve bunda haklıdır. Ama **bunun herhangi bir dine ve onun mensuplarına olmadığı gibi İslam'a ve Müslümanlara karşı bir savaş olmadığını, aksine İslam'ın faydasına bir önlem olduğunu, çok açık bir şekilde ortaya koymalıdır.** "Medeniyetler Çatışması" ismiyle 90'lı yıllarda ortaya atılan tehlikeli senaryo, her ne pahasına olursan olsun engellenmelidir. Medeniyetler arasında çatışma değil, hoşgörü ve barış yaşanmalıdır.

2) **Sevgi, dostluk, barış ve kardeşlik dini olan "Gerçek İslam"ın gelişmesi ve İslam toplumları tarafından anlaşılması desteklenmelidir.** İslam ülkelerindeki radikal fraksiyonlara karşı kullanılacak çözüm "zoraki sekülerleştirme" değildir, aksine böyle bir politika kitleleri daha fazla tepkiye yöneltecektir. Çözüm, gerçek İslam'ın anlaşılması yani; insan hakları, demokrasi, özgürlük, güzel ahlak, bilim, sanat, estetik gibi Kuran ahlakının gereği olan kavramları özümsemiş, insanlığa mutluluk ve yaşama sevinci sunan bir Müslüman modelinin yaygınlaşmasıdır.

3) Terörün kaynağı cehalet ve bağnazlıktır ve bunun çözümü de eğitimdir. Teröre sempati duyan çevrelere, bunun İslam'a tamamen aykırı olduğu, aksine bu şekilde İslam'a, Müslümanlara ve tüm insanlığa zarar vermiş olacakları anlatılmalı ve bu kişiler barbarlıktan arındırılmaları için eğitilmelidirler. Amerika Birleşik Devletleri'nin bu yöndeki bir eğitim politikasını desteklemesi çok olumlu sonuçlar verecektir.

4) ABD dış politikası gerçekte son 10 yıl içinde dünyanın farklı bölgelerindeki Müslümanları çeşitli zulüm ve katliamlardan korumuştur. Bosna'daki üç yıl süren Sırp katliamları, ancak ABD'nin devreye girmesi ile durdurulmuş ve bir barış imzalanabilmiştir. Aynı şekilde Kosova'daki Müslüman Arnavutlar, Amerikan müdahalesi ile Sırp teröründen korunmuştur. ABD, Çeçen

sivillere karşı katliam boyutlarına varan saldırılar düzenleyen Rusya'yı önemli yaptırımlarla dizginlemiştir. Bu politikalar hem güçlendirilerek devam etmeli hem de dünya Müslümanlarına anlatılarak, Amerika ve Batı aleyhindeki gereksiz önyargılar ortadan kaldırılmalıdır.

5) Komünist, faşist, ırkçı ve diğer ideolojilerden kaynaklanan teröre karşı da uzun vadeli kültürel çözümler geliştirilmelidir. Bugün dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde eğitimin temelini materyalist ve Darwinist düşünce oluşturmaktadır. Oysa Darwinizm -daha önce de vurguladığımız gibi- insanı sürekli çatışan bir hayvan olarak gören, ancak çatışmanın ve savaşın insanı ilerleteceğine inanan ve her türlü teröre temel oluşturan çarpık bir ideolojidir. Sadece güçlülerin ayakta kalacağını savunan ve savaşı bir erdem olarak gören Darwinizm asırlardır tüm dünyayı beladan belaya sürükleyen büyük bir bataklık gibidir. Bu nedenle de terörle mücadele sırasında gerçekleştirilecek adli ve polisiye tedbirlerin yanı sıra, tüm dünya genelinde büyük bir eğitim seferberliği de başlatılması gerekmektedir. Bu eğitimin temelini de, Darwinizm ve materyalizm aldatmacasının gerçek yönünü gözler önüne sermek ve Allah'ın insanlar için belirlediği güzel ahlakı herkese öğretmek oluşturmalıdır. Özlenen huzur ve istikrar ancak, dinin getirdiği ahlakın güzellikleri insanlar arasında yaygın bir şekilde yaşandığında sağlanacaktır. Çünkü bataklığı kurutmadan, bu beladan kurtulmak mümkün değildir.

Umulur ki bu gibi önlemler, dünyanın terörizmden ve tüm diğer bağnaz, katı, vahşi yapılanmalardan kurtulmasına yardımcı olacaktır. Kendini "Allah'ın inayeti altında bir ulus" olarak tanımlayan Amerika, temsil ettiği Hristiyan kültürüyle gerçekte Müslümanların dostudur. Allah Kuran'da bu gerçeğe dikkat çekerek Hristiyanların **"insanlar içinde iman edenlere sevgi bakımından en yakın olanlar"** (Maide Suresi, 82) olduğunu haber vermektedir.

Tarihte birtakım cahiller (örneğin Haçlılar) bu gerçeği anlamayarak iki dinin arasında çatışmalara neden olmuşlardır. Aynı senaryonun tekrarlanmaması için gerçek Hristiyanların ve Müslümanların işbirliği yapması gerekmektedir. Zaten Amerika'daki üzücü olaydan sonra yaşanan gelişmeler de bu işbirliğinin tohumlarının atıldığını ortaya koymaktadır. Bu vahim terör olayı Hristiyan ve Müslüman toplumlar arasında bir yakınlaşma başlatmış, pek çok Hristiyanın İslam dinini daha yakından tanımak için çalışmalar yapmasına vesile olmuş, Müslümanların da Kuran'da tarif edilen gerçek İslam ahlakını anlatmak için çok daha ciddi bir gayret içine girmeleriyle sonuçlanmıştır.

Tüm bu gelişmeler insanların İslam ahlakını daha yakından tanıyacaklarının ve bugüne kadar sahip oldukları tüm ön yargılardan sıyrılacaklarının da bir müjdesi niteliğindedir. 21. yüzyıl, Allah'ın izniyle, yeryüzüne özlenen barış ve huzuru getirmenin tek yolunun İslam ahlakının yaşanması olduğunun anlaşıldığı bir yüzyıl olacaktır.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "düzen" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Yüce Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık

sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." [44]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." [45]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. [46]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. [47]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? [48]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNAsının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. [49]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği

önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni*, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. [50]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. [51]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek

vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. [52]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları:
Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. [53]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[54]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. [55]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*
2- *Homo habilis*
3- *Homo erectus*
4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. [56]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens'*e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. [57]

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. [58]

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. [59]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. [60]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. [61]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.** Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri

kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden

Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. [62]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime

aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların

attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. [63]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen,
herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1 Thomas W. Arnold, *The Preaching of Islam: The History of the Propagation of the Muslim Faith*, Lahor, Ashraf Press, 1961, s. 56-57, *İslam Kültür Atlası*, İsmail Rai el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, çeviri: Mustafa Okan Kibaroğlu-Zerrin Kibaroğlu, İnkılab Yayınları, 1997, s. 221
2 *Ramuz El Ehadis*, Cilt 1, 84/8
3 *Ramuz El Ehadis*, Cilt 1, 76/12
4 Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillian London Limited, 1988, p. 25
5 Majid Khoduri, *İslam'da Savaş ve Barış*, Fener Yayınları, İstanbul, 1998, s. 123 ; Taberi, Tarih I, 1850
6 Hamidullah, *Mecmuatü'l-Vesaik*, 195-197
7 Frend, 289; Hamidullah, *İslam Peygamberi,* II. 920; Levent Öztürk, Asr-ı Saadetten Haçlı Seferlerine Kadar İslam Toplumunda Hıristiyanlar, İz Yayıncılık, istanbul, 1998, s. 55
8 Yrd. Doç. Dr. Orhan Atalay, *Doğu-Batı Kaynaklarında Birlikte Yaşama*, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Yayınları, İstanbul, 1999, s. 95; Hamidullah, *El-Vesaik*, s. 380-381, No: 358
9 *History of Latin Christianity*, c. II, s. 216-217, *İslam Kültür Atlası*, İsmail Rai el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, çeviri: Mustafa Okan Kibaroğlu-Zerrin Kibaroğlu, İnkılab Yayınları, 1997, s. 222
10 L. Browne, *The Prospects of Islam*, s. 11-15, s. 269-270
11 Yesevizade, *Sevgi Peygamberi*, Hakikati Arayış Neşriyatı, Ankara, 1996, s. 272-273; Sir Thomas Arnold, *The Preaching of Islam*, s. 97; Finlay: 4A History of Greece, III, 358-9; J. H. Krause: "Die Byzantiner des Mitte latters", Halle, 1869, s. 276
12 Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları*, Cilt 2, s. 138
13 F. Emecen, K. Beydilli, M. İpşirli, M.A. Aydın, İ. Ortaylı, A. Özcan, B. Yediyıldız, M. Kütükoğlu, *Osmanlı Devleti ve Medeniyeti Tarihi,* İslam Tarih, Sanat ve Kültür Araştırma Merkezi, İstanbul, 1994, s. 467
14 John L. Esposito, *The Islamic Threat: Myth or Reality*, Oxford University Press, New York, 1992, s. 39
15 Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem, trans. Rosalind Hill, London, 1962, s. 91
16 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants,* Pinceton & London, 1921, s. 261
17 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants,* Pinceton & London, 1921, s. 262

18 Alan Ereira, David Wallace, *Crusades: Terry Johns Tell the Dramatic Story of Battle for Holy Land,* BBC World Wide Ltd., 1995.
19 http://www.teror.gen.tr/turkce/propaganda/eleman/ozellikler.html
20 http://www.teror.gen.tr/turkce/propaganda/eleman/ozellikler.html
21 Majid Khoduri, *İslam'da Savaş ve Barış,* Fener Yayınları, İstanbul, 1998, s. 209-210
22 Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan, London, 1988, s. 30-31
23 Rapor, İbn Abdulhakem'in Fütuh Mısır ve Ahbaruha'sından alınmış, P.K. Hitti de oradan History of Arabs adlı eserine iktibas etmiştir. (Londra: Macmillan, 1950) s. 163. *İslam Kültür Atlası*, İsmail Rai el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, çeviri: Mustafa Okan
24 Karen Armstrong, *Holy War,* s. 185
25 Bernard Lewis, *İslam Dünyasında Yahudiler*, İmge Kitabevi, İstanbul, 1996, Yahudi Ansiklopedisi, Cilt 1, Yusuf Besalel, Gözlem Gazetecilik Basın ve Yayın AŞ, 2001, s. 246
26 18.8.2000, *Ha'aretz Gazetesi;* MiddleEast.Org, August 2000
27 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
28 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
29 *New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life*, Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 74, Kasım 1982, s. 1328-1330.
30 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7
31 Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40
32 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, cilt 271, Ekim 1994, s. 78
33 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
34 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
35 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179
36 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, cilt 87, 1976, s. 133
37 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
38 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, cilt 258, s. 389

39 J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992
40 Alan Walker, *Science*, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
41 *Time*, Kasım 1996
42 S. J. Gould, *Natural History,* cilt 85, 1976, s. 30
43 Villee, Solomon, and Davis, *Biology*, Saunders College Publishing,1985, s. 1053
44- (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)
45- (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)
46- ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)
47- (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)
48- (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)
49- (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)
50- (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)
51- (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)
52- (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)
53- (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)
54- (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)
55- (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)
56- (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)
57- (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)
58- (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

59- (Time, Kasım 1996)
60- (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)
61- (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)
62- (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)
63- (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

11 Eylül 2001 günü Amerika Birleşik Devletleri'nin iki büyük kentine karşı düzenlenen ve binlerce masum insanın ölümüne ve yaralanmasına neden olan terörist saldırıları, bir Müslüman olarak lanetliyoruz.

Bu kitabın konusunu, lanetlediğimiz bu vahşetin kaynağının kesinlikle ilahi bir din olmadığı, özellikle İslam'da teröre yer bulunmadığı gerçeği oluşturmaktadır. İslam dininin yegane kaynağı olan Kuran'da ve başta Peygamberimiz Hz. Muhammed olmak üzere tarih boyunca yaşamış tüm dindar Müslüman yöneticilerin uygulamalarında, bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

Unutmamak gerekir ki, New York'ta veya Washington'da öldürülen insanlar arasında, Hz. İsa'yı sevenler (Hıristiyanlar), Hz. Musa'yı sevenler (Yahudiler) ve Müslümanlar da vardır. Bu masum insanları öldürmek, Allah'ın affetmesi dışında, cehennem azabı ile sonuçlanacak olan büyük bir günahtır. Dine inanan, Allah korkusu taşıyan bir insan hiçbir şekilde böyle bir şey yapamaz.

Din, sevgiyi, merhameti, barışı emreder. Terör ise, acımasızdır, kan dökmek, öldürmek, acı çektirmek ister. Dolayısıyla bir terör eylemine fail ararken, kaynağı dindarlıkta değil, dinsizlikte aramak gerekir. Teröristlerin hangi ismi taşıdığı, kimliklerinde ne yazdığı önemli değildir. Bir kişi, masum insanları gözünü kırpmadan öldürüyorsa, dindar değil, dinsizdir. Bu nedenle, "İslami terör", "Yahudi terörü", "Hıristiyan terörü" gibi kavramlar olamaz.

Gerçek dinde teröre yer yoktur. Aksine, "terör" olarak adlandırdığımız eylemler (yani masum insanlara karşı işlenen cinayetler) İslam'a göre büyük bir suçtur ve Müslümanlar bu eylemleri engellemek, yeryüzüne barış, huzur ve adalet getirmekle sorumludurlar. Bu kitapta Kuran ayetlerinin ışığında ve tarihten örneklerle İslam'ın terörü haram kıldığını ve dünyaya barış ve huzur getirmeyi amaçladığını delilleriyle ortaya koyacağız.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini

ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.